

almanach
2016-17

a
m l
a m a
a ch

ZŠ Jungmannova 660
Roudnice nad Labem

OBSAH :

Úvod

- 1. Perličky**
- 2. Bajky**
- 3. Pohádky**
- 4. Dopisy**
- 5. Popis předmětu**
- 6. Popis obrázku**
- 7. Charakteristiky**
- 8. Vyprávění**
- 9. Líčení**
- 10. Úvahy**
- 11. Olympiáda z českého jazyka**
- 12. Práce žáků loňských 9. tříd**

Seznam použitých obrázků a jména jejich autorů

Úvod

Almanach prózy, v pořadí již **devatenáctý**, je výsledkem práce současných i bývalých žáků 1. a 2. stupně Základní školy Jungmannova 660 v Roudnici n.L.

Zahrnuje práce, které vznikaly v hodinách českého jazyka a literatury.

Ve všech textech najdeme sílu individuálního sdělení, krásu mateřského jazyka a zároveň i kouzlo přítomného okamžiku, který je neopakovatelný.

Pravidelné publikování literárních prací našich studentů se stalo tradicí, která je svým způsobem ojedinělá počtem nadaných přispěvatelů, ochotných jít s kůží na trh a odhalit často své nejnítější pocity. Je zajímavé každým rokem sledovat vývoj a vyžívání mladých autorů a objevovat nové talenty.

Čtenářům chceme dopřát příjemně strávené chvíle nad texty studentů naší školy a všem autorům přejeme do budoucna hodně inspirace, nápadů, tvořivosti a trpělivosti při překonávání všech úskalí nelehké, ale krásné češtiny.

Texty dle našeho mínění vhodně doplňují i žákovské výtvarné práce.

Autoři

1.Perličky

ČJ- mluvnice

Viděl tam díru v plotě (opravit i měkké)

Ot.(zápis) - Víš, co tvoří pamětná roda? (rozuměj – paměť národa)

CHIP je kamarád všech stravitelů (rozuměj – strávníků). Bez něj bychom se nenajedli.

Sloveso padla v následných větách nahraď jiným - úkol z olympiády v Čj)

Pův. - Padla mi do oka.

Zm. - Kápla mi do oka. Zamiloval se. Byla to pro něj ideální slečna.

Pův. - Stodola padla za oběť požáru.

Zm. - Stodola klesla za oběť požáru.

Pův. - To mi padlo přesně do noty.

Zm. - To mi přistálo přesně do noty.

Pův. - Žena při spatření kaluže krve padla do mdlob.

Zm. - Žena při spatření kaluže krve usedla do mdlob.

Vysvětlení slovního spojení

- Co to je padlí?

Odpověď: Jako –Byl padlí na hlavu (správně - padlý)

Padlí - parazitické houby na rostlinách i na stromech.

Ve větách doplň chybějící slovo, jeho kořen musí obsahovat – pad:

Odpověď: Na jabloních se objevilo.....propadlo (správně - padlí)

Odvolaný ředitel dostal zlatý ... nápad (správně – padák)

Nápadník mé sestry není žádný silák, je to zkrátka ... případ (správně – padavka)

Co je to Volyně

Odpověď: Město? Já myslela, že je to mládě od vola.

ČJ-literatura

Poezie může být epická, lyrická a lyricko – egyptská (rozuměj – lyricko-epická).

Z četby:

- Knihu bych doporučil napínavým dětem (rozuměj – milovníkům napětí).

- Parta přátel za zabývá pornormálními jevy (rozuměj paranormálními jevy).

Jaroslav Seifert napsal sbírku Ptáci neumí zpívat (správně – Slavík zpívá špatně).

Žák nerozumí čtenému textu a ptá se:

„Paní učitelko, co to je probít se prasetem?“

Odpověď: „ Ale tam je napsáno probít se pralesem.“

Proč bylo uzavřeno Osvobozené divadlo?

Odpovědi: Protože hořelo kvůli komunistům. Komunistům se to nelíbilo.

Napiš dílo, které napsal mistr Jan Hus česky:

Odpovědi: Knížky o zlatokopectví (správně – O svatokupectví)

Napiš Husovy předchůdce:

- Jan Žižka, Jan Milý, Jan Milíč

(správně – Jan Milíč z Kroměříže, Tomáš Štítný ze Štítného)

Napište dílo Tomáše Štítného z Kroměříže:

- Knížky sestry o obecných věcech křesťanských

(správně - Knížky sestery o obecných věcech křesťanských)

Hudební výchova

Názvy festivalu Pražské jaro – Oživení Prahy, Jarní pražské květy

Vedle polyfonie se objevuje i hudba monotónní (správně jednohlasá).

J.S.Bach byl inprovilizant (rozuměj – improvizátor) a složil dílo Peruánský klavír
(rozuměj Temperovaný klavír).

Zástupci folku – Karel Gril (rozuměj Karel Kryl), Jarek Nohavice (rozuměj Jarek Nohavica).

Různé předměty

Dokončete slova:

- Při jízdě v dopravním prostředku se k ostatním cestujícím chováme s ... láskou
(správně - slušně).
- Podle čeho posuzujeme kamaráda? Podle jeho v ... vlastního jména, vychování, vášně
(správně - vlastností).

Otázka: Co musíte udělat před vstupem na vozovku?

Odpověď: Musíme pozdravit. (správně – rozhlédnout se).

Otázka: Jak lidé využívají krajinu ve vašem okolí?

Odpověď: Využívají ji krásně. Chodí si tam hrát na schovku.

Kůň je sudokopytník, protože má 4 kopyta.

Otázka: Jak můžete využít nakloněnou rovinu?

Odpověď: Můžeme třeba vyklopit náklad, abychom se mohli houpat.

Jan Žižka byl kacíř (rozuměj - žoldnér) už za Václava IV.

Byl nížkého původu (rozuměj – z nižší šlechty).

Jan Hus kázal v Praze na Vyškově (správně – v Betlémské kapli).

Husité pili mší víno (rozuměj – mešní víno).

2. Bajky

Pyšný páv

Byl jednou jeden páv a ten si myslel, že je nejkrásnější na světě. Myslíla si to i ostatní zvířata, která mu záviděla. Páv žil v zámeckém parku, kam zanedlouho měla přijet královna z vedlejšího království. Když královna přijela, páv za ní pospíchal a říká jí: „Cha, jsem krásnější než vy, královno!“ Královnu to tolik rozzuřilo, že páva chytla za hlavu a začala mu vytrhávat jedno peří za druhým. Za chvíli se pávovi podařilo utéct. Páv vypadal jako oškubané kuře, měl jen pár peříček. Páv se rozeběhl a schoval se do křoví, aby ho ostatní zvířata neviděla. Zvířata si ho však stejně všimla a ještě dlouho se mu posmívala. Když pávovi peří dorostlo, už nebylo moc hezké a páv už nikdy víc nebyl pyšný.

Poučení: Pýcha předchází pád.

Jakub Zajíček, 6. C

O kočce a psu

Byla jednou jedna tuze líná kočka a velmi pracovitý pes. Pes každý den i noc hlídal a vždy za to od svého pána dostal dobrou kost. Ale kočka se každý den vyhřívala na sluníčku a nic nedělala. A večer, když pes dostal kost, kočka dostávala jen mléko nebo vodu. Jednoho rána jí pes řekl, ať také zkusí nějakou práci. Kočka zkoušela vše, co se dalo. Nosila vodu, ale bolela ji z toho záda. Ptala se psa, jestli nechce pomoc s hlídáním, ale on nechtěl. A tak zkoušela a zkoušela. Až jednoho dne, když přinesla domů ulovenou myš. Její pán ji za to pochválil. A kočka od té doby nedostávala jen mléko a vodu. Ale dostávala i maso a zbytky od jídel.

Ponaučení: Bez práce nejsou koláče.

Klára Suttnerová, 6. C

Medvěd a slepice

Slepice se vracela večer z trhu, kde prodávala vajíčka. Když už byla skoro u domu, tak potkala medvěda. Medvěd jí povídá: „Ty slepice, jak to, že máš tak krásný domeček?“ Slepice se usmála a odpověděla: „To víš, medvěde, každé ráno snesu vajíčka a potom je jdu prodat na trh.“ Medvěd se rozloučil se slepicí a cestou domů přemýšlel, jak by si mohl vydělat, aby už nemusel bydlet v jeskyni. Napadlo ho, že by mohl prodávat svůj oblíbený med. Druhý den ráno se vydal na trh, ale po cestě všechen med snědl. Došlo mu, že touto cestou si na nový dům nevydělá.

Ponaučení: Bez práce nejsou koláče

Nikola Voglová, 6. C

O dvou liškách

V lese žily dvě sestry lišky. Byla zima, všude sníh, jídla málo. Jednou chytřejší ze sester povídá: „Půjdeme pod strom a počkáme, až z hnízda vypadne ptáčátko. A pak se najíme.“ Přišly pod strom, seděly a číhaly. Když tu nedočkavější z lišek si všimla slepice za plotem hájovny a povídá: „Nebudu tady číhat na malé ptáčátko, když můžu sníst velkou slepici.“ Vlezla za plot a jednu slepici zakousla. Když se vracela se slepicí zpět, přiběhl z hájovny pes a lišku zardousil. Její sestra si mezi tím pochutnala na malém ptáčátku. A přitom si řekla: „Vidíš, sestřičko, lepší malé sousto než žádné.“

Ponaučení: Lepší něco než nic.

Tomáš Jehl, 6.B

O lišce a zajíci

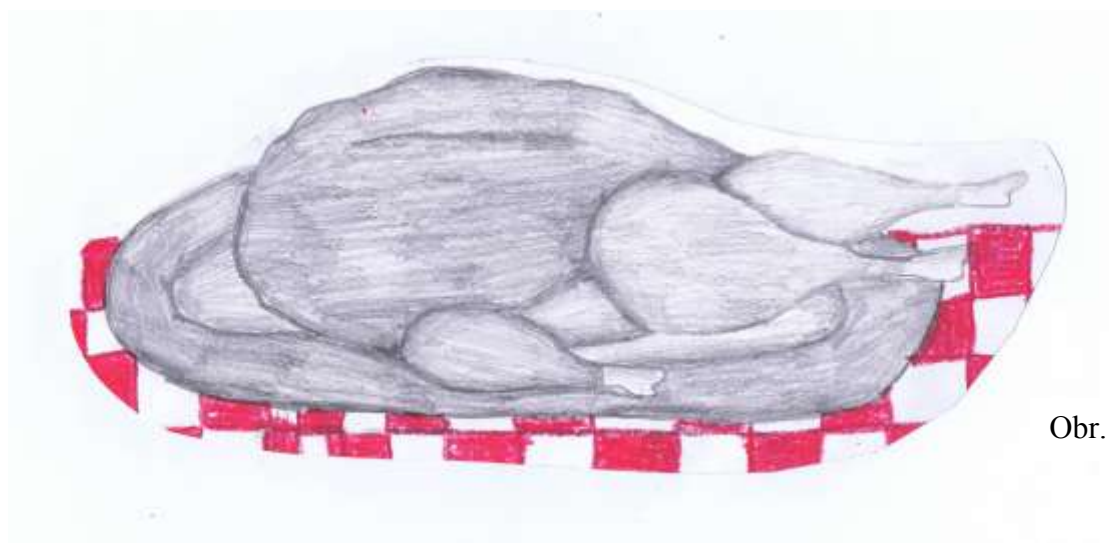
Jednoho letního dne se zajíc vydal na procházku lesem, když vtom uviděl vzlykající lišku se zavázanou nohou. Zajíc se starostlivě zeptal, proč pláče a ona mu odvětila, že má narozeniny a že by chtěla uspořádat oslavu pro zvířátka. Nemůže je však pozvat, protože si zlomila zadní packu, když zakopla o kámen. Zajíc se nabídl, že by jí mohl pomoci, a tak se také stalo. Zvířátka se s očekáváním shromáždila před liščí norou. Ale jen do té chvíle, co liška vykoukla z nory, hnala se krvelačně za zvířátka. Jen tak tak všechna zvířátka vyvázla ze spárů šelmy bez zranění. Zajíc se poučil a příště už nebude tak důvěřivý. Ponaučení: Čiň čertům dobře, peklem se ti odmění.

Šimon Pavlas, 6. B

V lese v zimě

V jednom lese kdysi žila hodná zvířátka. Byla tu třeba veverka, jezevec, medvěd, který nebyl zlý, a dobří mravenci. Zvířátka vždy držela při sobě a nikdy se nehádala. Přes léto si sháněla jídlo na zimu. Bylo to velice pracné. Pracovali celé dny i maličcí mravenečci sháněli celé dny větvičky a různé bobulky. Medvěd, který byl obrovský, jim trhal šišky i ty nejvýše položené. Veverka mu sem tam pomohla. Byla velice obratná a dokázala vylézt až na vršek nejvyššího stromu. Přišla zima, zvířátkům bylo dobře, měla totiž velké zásoby jídla. Jednou přiběhl zajíc z pole se zajímavou zprávou. Říkal, že se k lesu blíží liška. Zvířátka měla radost. Těšila se na novou kamarádku. Uvítala ji krásným potleskem na přivítanou. Liška to však neocenila a bez jediného pohledu šla dál. Nemohla se však vynadívát na spousty zásob. Zrovna měla takový hlad. Počkala, až zvířátka usnula, a vzala jim všechny zásoby. Další den se zvířátka moc divila, když v kmenu stromu nebyly žádné zásoby. Chytrá veverka uviděla stopy, které vedly k jakési skále. „O né, to je přece ta liška!“ Ozval se jezevec. Veverka si na to pobouřeně odfrkla: „Co si to dovoluje?“ Liška se přes ten křik vzbudila a hned si všimla, co ji probudilo. Okamžitě se jim omlouvala s tím, že měla včera velký hlad. Zvířátka jí na to vysvětlila, že by jí klidně nabídli, kdyby si řekla. Nakonec v lišce našli super kamarádku. Liška jim za to byla velice vděčná a o tom malém nedorozumění už víckrát nemluvila. Vzali ji do své party a pokud žijí, kamarádí se s ní dodnes.

Kamila Kršová, 8. B

Obr. č. 1

3. Pohádky

Sněhulák

Jednou v zimě, když napadl sníh, si děti postavily sněhuláka. „Páni, ten je krásný.“ „Ten se vám, ale povedl,“ volala na děti maminka z okna. Míša a Verunka se na sebe pyšně podívaly, však se jim opravdu povedl. Oči měl z uhlí, místo nosu velkou oranžovou mrkev a na hlavě starý dřevěný červený hrnec. A protože se už začalo stmívat, zavolala maminka děti domů.

V noci mrzlo, až praštělo. Verunka ve spánku uslyšela tichoulinké cinkání. „Míšo, Míšo, co to je?“, budila Verunka svou sestřičku. „Nech mě, já chci spát, ráno se podíváme.“ A tak děti znovu usnuly. Ale cinkání tu bylo zase. Verunka se znovu probudila. „Míšo, vstávej, jdeme se podívat na zahradu.“ Míše se moc z té teplé postele nechtělo, ale nakonec vstala. Děti si vzaly bundy, čepice a kozačky. Venku byla strašná zima. Děti potichu chodily po zahradě a poslouchaly, jestli uslyší to cinkání znovu. A opravdu, bylo to jako malé zvonečky. „Už to vidím,“ volala Míša a utíkala za sněhulákem. Sněhulák se celý klepal zimou a jak byl celý zmrzlý, tak to znělo, jako když zvoní rolničky. „Copak se ti stalo, sněhuláku?“ ptala se Verunka. „Copak ty to nevidíš,“ říkal sněhulák, „je mi zima.“ „Jak ti může být zima, jsi přece ze sněhu,“ divila se Verunka. „To teda nevím, ale asi tady umrznu,“ říkal sněhulák. „Co budeme dělat? K nám domů ho vzít nemůžeme, tam by roztál.“ Ale Verunku něco napadlo. Sundala sněhulákovi z hlavy hrnec a dala mu čepici. „Zima, zima,“ říkal sněhulák. Míša si sundala šálu a povídá: „Tak já ti ji sněhuláku půjčím.“ „Jé, to je teploučko,“ děkoval dětem sněhulák. Ale děti už utíkaly se ohřát do svých postýlek. Ráno, když šly do školky a školy, hledala maminka čepici a šálu. „Vy nezbedové, kampak jste je zase daly.“ Ale děti nic neřekly. Kdopak by jim uvěřil, že sněhulákovi byla v noci zima.

Veronika Dlouhá, 8. B

Pohádka o zlé královně

V jednom lese žila zlá zimní královna. Všechna zvířata zaklela v ledové sochy. Jenom myš a ježek před ní utekli a vymysleli plán, jak zlou zimní královnu přelstít. Královna se nesměla podívat na sebe do zrcadla ani nikam, kde by se viděla, jinak zkameněla. Myš s ježkem vylákali královnu ke studánce, do které myš skočila. Královna myš chtěla pohledem zmrazit, ale jak se uviděla na hladině, ihned zkameněla. Všechny sochy v lese roztály, ožily a nastalo krásné jaro.

Jindřich Smetana, 6. C

Přírodní pohádka

Příroda má čtyři módní návrháře: Jaro, Léto, Podzim, Zima. Teď je na řadě Zima. Celý rok si připravuje nové kousky do své kolekce: třpytivé bílé šaty, bílé závoje, mrazivé krajky a tak dále. Zima si letos dala velice záležet. Smrky, borovice, louky oblékla do módní bílé barvy se šperky třpytivých rampouchů. Jaro velice závidělo Zimě její kolekci, kterou každý obdivoval. Jaro vzalo všechny své síly a začalo Zimě modely rozpouštět. Zima byla velice smutná a začala plakat. Šaty ze stromu pomalu mizely a Jaro si všimlo slz na dětských tvářích. Jaro se zastydělo a Zimě se šlo omluvit. Pomohlo Zimě všechny modely opravit. Všichni dohromady pak měli radost ze skvělé zimní kolekce.

Michaela Lhotová, 8. B

Pohádka o zimě

Byla jednou jedna zima a ta se hrozně chtěla stát člověkem. Snažila se je různě napodobovat. Však se jí to moc nedařilo. Když uviděla člověka kýchnout, snažila se to zopakovat, kýchla, to je pravda, ale spustila lavinu v horách. Ta lavina mířila na nevinného člověka na lyžích a zasypala ho. Zima neváhala a nevinnému člověku pomohla. „Děkuji,“ řekl zmrzlý člověk. „Co by sis přála?“ Zima popřemýšlela a najednou hned vyhrkla: „Chtěla bych být člověkem!“ Člověk se jen zasmál: „Člověkem tě neumím udělat, ale mohl bych tě něco naučit, něco o nás,“ řekl. Zima okamžitě přikývla a šla za ním. Blížilo se Jaro a Zima měla jít pryč. Brečela a nechtěla člověka opustit. Uslyšelo to Jaro a běželo k Bohu a všechno mu řeklo: „Tak dobrá, splním Zimě její přání,“ řekl Bůh a tloukl holí, kterou držel v ruce. Ze Zimy byl najednou člověk. Zima Jaru poděkovala a bydlela u člověka až do smrti.

Dora Nebřenská, 6. C

Magické Vánoce

Byla nádherná zima. Celé město bylo zahaleno do lesklého sněhu. Jednoho mrazivého večera už v domech na ulici zhasínala světla a všichni se pomalu ukládali ke spánku. Vše najednou utichlo a ponořilo se do tmy. Ale v jednom okamžiku se stalo něco, co si nikdo později nedokázal vysvětlit.

Na okraji ulice žil osamělý starý muž. Staral se o svého malinkého vnoučka, kterého opustili rodiče. Když se blížily Vánoce, byl moc smutný z toho, že mu jakýmkoliv dárkem nemůže nahradit ztracené rodiče. Onoho večera před Štědrým dnem starý muž nemohl usnout. Převaloval se v posteli ze strany na stranu a přemýšlel, jak alespoň trochu chlapce potěšit. A pak se to stalo. Někdo nebo spíš něco zaklepal na okno ložnice. Stařec ihned vstal a šel se podívat ke dveřím. Chvilí váhal, ale pak nakonec otevřel. Avšak venku nikdo nestál. V liduprázdné ulici se jen honily sněhové vločky. Potom ale zaslechl tiché zakňučení. Podíval se lépe a uviděl přede dveřmi na chodníku papírovou krabici. Opatrně ji otevřel a překvapeně vyjekl. Uvnitř krabice se krčila tři malá štěňátka, jedno bílé, druhé žíhané a třetí hrálo všemi barvami. Starému pánovi hned zářily oči při pohledu na tři psí miminka, jako by zapomněl na všechny starosti. Neváhal a ihned vzal štěňátka dovnitř. Postavil krabici k hořícímu krbu, aby se zvířátka trochu ohřála a do misky jim připravil trochu teplého mléka. Hned brzy ráno probudil svého vnoučka a dovedl ho k vánočnímu stromečku. Vnouček byl šťastím bez sebe, když viděl pod stromečkem krabici zabalenou do červeného papíru se zelenou stužkou. Dědeček mu řekl: „Můžeš si ho rozbalit už teď.“ Chlapci se na tváři objevil široký úsměv a ihned začal sundávat papír. Objevila se před ním obyčejná krabice. Chvilí přemýšlel nad tím, co by se mohlo pod víkem ukrývat. Trochu víko odklopil a z krabice na něj koukaly tři páry psích očí. Objal dědečka a poděkoval mu za nejlepší vánoční dárek, který mohl dostat. Celé Vánoce strávili dováděním se štěňátky a byly to nejveselejší svátky, na které ještě dlouho s dědečkem vzpomínali.

Kateřina Valinová, 8. B

Vodnická kouzla

Jednoho krásného zimního dne se rozhodli Jeníček a Hanička, že si půjdou na blízký rybník zabruslit. Rybník byl nedaleko jejich domu, a tak se dlouho nerozmýšleli. Popadli brusle a vyrazili k rybníku. Venku mrzlo, až praštělo. „Led už bude asi dost silný,“ povídá Jeníček, „už se těším, jak si dnes zabruslím.“ Děti dorazily k rybníku a nevěřily svým očím. „To není možné!“ vykřikla Hanička. „Jako by ten led někdo rozbil! Celou cestu se těším, jak se dnes naučím piruetu.“ Děvče se dalo do velkého pláče. Naříkalo a bědovalo, že ji bylo slyšet až za sedmero horami. „Brekeke! Kdopak mi to tady pobrekává?“ ozvalo se z vodní hladiny. „Hastrman,“ vykřikl Jeníček celý vykulený. „Žes to byl ty, tajtrdlíku jeden zelená? Kde teď máme bruslit?“ rozčilovala se Hanička. „Počkat, počkat! Jak bych se jinak dostal ven, když rybník zamrzne?“ divil se vodník. „A kvůli tomu jsi musel zničit led na celém rybníce?“ ptal se Jeníček. „To je pravda, proč si jenom nevysekáš díru?“ zlobí se Hanička. Vodník se na ni smutně podíval a povídá: „Nemám sekeru! Led rozbívám vodnickým kouzlem!“ Vtom se Jeníčkovi rozzářily oči a povídá: „A kdybychom ti sekeru přinesli, dokázal bys nějakým kouzlem ten led zase spravit?“ „To je maličkost!“ rozesmál se vodník. Vyskočil na břeh, zamával rukama, zadrmlil kouzelná slovíčka, něco jako: Minus celsius, puškvorec, led, zamrzni hned. V tu chvíli se objevila mlha, něco zapraskalo, a když si Jeníček s Haničkou pořádně protřeli oči, byl rybník celý pokrytý silným ledem a po prasklinách ani vidu. „Nádhera, konečně můžu trénovat svůj nový krasobruslařský prvek,“ spokojeně povídá Hanička. Jeníček zaběhl domů pro sekeru a půjčil ji vodníkovi. Ten si v ledu vysekal potřebně velký otvor a spokojeně pozoroval, jak si děti užívají bruslení. Vodníkovi se to zalíbilo natolik, že poprosil Jeníčka, aby mu na chvíli půjčil brusle, že si chce vyzkoušet, jaké to je jezdit po ledě. Jaké bylo jeho překvapení, když zjistil, že bruslení není taková legrace, jak si původně myslel. Po několika pádech i on zvládl základy bruslení a od té doby se těší na každé odpoledne, kdy zase Jeníček s Haničkou přijdou k rybníku a všichni společně si zabruslí.

Šárka Mihulková, 8. B

Obr. č. 2

Obr. č. 3

4. Dopisy

Ahoj Nelo,

v pátek 4.11. jsem byla na soustředění se sborem. V 8:00 jsme se všichni sešli v hudebně, kde jsme tři čtvrtě hodiny zpívali, pak byla přestávka - tak to pokračovalo až do oběda. Potom jsme měli chvíli volno, poté jsme se šli podívat do hudebny, kde visel na dveřích rozpis zkoušek. Zpívám v prvním hlase, takže jsem při první části zpívala, druhou jsem měla volno a při třetí jsem zase zpívala. Večer po všech zkouškách jsme měli táborák a poté následovala stezka odvahy. Já jsem se vůbec nebála, ale Anička, ta křičela na každém kroku. Nakonec byla diskotéka, ale raději jsme tancovali country tanec. Po diskotéce se pustila pohádka Tři bratři, ale na tu se koukaly především menší děti a my ostatní jsme si povídali a pouštěli písničky dole v tělocvičně. No a potom se šlo spát. V sobotu ráno byla snídaně a ještě pár zkoušek, ale to nejlepší bylo hledání odměn. Pak už byl oběd a jelo se domů. S Míšou a s Aničkou jsem si to moc užila a moc se nám to líbilo.

Určitě se mi brzy ozvi! Měj se hezky a doufám, že se brzy uvidíme.

(P.S. V krku nás škrabalo ještě v pondělí.)

Alice Němečková, 6.A

Ahoj maminko,

píši Ti dopis, protože jsem Ti nestihla vše říct o tom, co jsem zažila nebo na co se těším!

Jak už víš, byla jsem v červenci na anglickém táboře v Německu. Teď bych Ti chtěla napsat, jak to na táboře probíhalo. Byla jsem v Německu v Lüneburgu. Sjely se tam děti z různých zemí – z Libanonu, Brazílie, USA, Jordánska, Itálie, Švédska, Kostariky, Guatemali, Německa a nakonec my z Česka. Bydleli jsme ve škole. Než jsme se tam ubytovali, byli jsme přes víkend v jedné rodině. Já jsem byla s kamarádkou z Česka. Rodina byla hodná. Celých čtrnáct dní nás provázely super aktivity. Vůbec se mi nestýskalo. Ne, že bych na vás nemyslela, ale neměla jsem vůbec čas. Po čtrnácti dnech jsme jeli opět do rodin. Kdo s kým pojede, rozhodoval losovací klobouk. Já jsem naštěstí byla s kamarádkou z Brazílie. Jmenovala se Marie Eduarda. Ale říkali jsme jí Duda. Je to velmi super kamarádka. Tato rodina mi přišla lepší než ta první. Druhá rodina nás poté, co jsme přijeli, provedla po Lüneburgu. Bylo to velmi fajn. Potkali jsme tam i další rodiny. Druhý den jsme byli v Hide parku. Tam byly různé horské dráhy. Ty byly velmi, ale velmi veliké. Měla jsem z nich prvně strach. Pak jsem se ale překonala. Bylo to úžasné. Poslední den nás vzali do Aqua parku. Byli jsme tam i s tou první rodinou. Po super zážitcích jsme se vrátili zpět do školy. Tam nás čekaly exkurze a další aktivity. Dalších čtrnáct dní se mi líbilo o hodně více!

A najednou - byl tu poslední den. Nechtělo se mi domů. Když jsem odjížděla, plakala jsem. Domů jsem se také velmi těšila! Když jsem přijela, byla jsem na sebe velmi pyšná a byla jsem velmi ráda, že Tě vidím. Proto bych Ti chtěla poděkovat, že jsem měla vůbec takovou možnost! Poslední věc, na kterou se těším, je prosinec! Těším se na vánoční atmosféru. Jako první bude Mikuláš. Řeknu mu báseň Kráva, kterou jsem se učila v hodině českého jazyka. Pak se těším na Štědrý den. Ne tak na dárky, spíše na atmosféru a také na večeři, při které máme vždy výborné jídlo! Nejvíce si přeji štěstí. Ale ne jen pro mě. I pro lidi, co mám ráda. Přeji si štěstí, protože, když je štěstí, je všechno. Zdraví, radost, úspěch (pro mě ve škole, pro dospělé v práci). A Silvestr. Na něj se těším, protože uděláme nový krok do nového roku!

Proto bych Ti chtěla poděkovat, že mám Tebe jako maminku!

Děkuji, že jsem díky Tobě měla nejlepší prázdniny a věřím, že se nám letošní Vánoce určitě povedou!

Nela Černostová, 6.B

5. Popis předmětu

Hádanka

Visím na zdi, koukám na žáky, jak chodí ze třídy do třídy. Mám šířku 20 cm a výšku 30 cm. Moji další 3 kamarádi visí v 1. 2. a 3. patře. Můckrát je slyším, jak zní. Já mám na starost celé přízemí. Vidím na vrátnici i na schody. Žáci, když mě slyší, tak jsou hodně šťastní, ale jen tehdy, pokud ohlašuji přestávku. Když totiž zvoním na hodinu, tak nejsou moc veselí. Jestli stále nevíš, kdo jsem, tak si mě poslechni právě teď - crrrr.

Petr Nový, 6. A

Akordeon

Před šesti lety jsem dostala akordeon. S ním trávím každý den půl hodiny. Tak jsem se rozhodla popsat něco, co mám každý den na očích.

Skoro celý se leskne černou barvou a hned vepředu se hrdě vyjímá název značky Delicia. Nápis vypadá šedivě, ale jakmile přistoupíte blíž, oslní vás stříbrné třpytky. Soused měch z černé kůže, který ho pokrývá skoro celý, je na akordeonu nepostradatelný. Kožené černé, „připínátko“, jak já tomu říkám, zapíná měch, aby se nehýbal. Hned vedle je zubaté kolečko, kterým se povoluje měchový řemen. Drží vám ruku u basů. Na mém akordeonu se nachází 60 basů. Vedle měchového řemenu umístili výrobci měchový knoflík. Jím se zavírá a otevírá výše jmenovaný měch. Když hraji, jsem „připoutaná“ koženými pásy. Klaviatura sahá od h do C₃. Spolupracuji tedy s 16 bílými a 10 černými klávesami. Vedle nich dva bílé rejstříky umožňují hrát dva nebo jeden hlas. Kolem rejstříků pokrývají velkou část stříbro-šedé ornamenty. Tak vypadá nástroj, na který hraji.

Elia Lebrová, 6. B

6. Popis obrázku

Vodníkův rybník

Než začnu popisovat obrázek, chtěla bych vás s ním nejdříve seznámit. Dílo namaloval Josef Lada už v roce 1957. Malíř ho zpracoval kolorovanou perokresbou. To by myslím mohlo být na začátek vše. Jako hlavní motiv byl znázorněn vodník v zimní krajině. Oblečený hnědým kabátem a kouřící dýmku. Mimochodem by mohl mít, jako každý správný vodník, na dně rybníka i pár hrníčků s dušičkami. Možná právě na to se vodník dívá, ale kdo ví? Na druhé straně se rozkládá kousek malebné staré vesničky. V té zaujal nejjasnější bod jediný domek, který tam byl namalovaný celý. Teprve až za ním stojí ostatní chaloupky. Jako u většiny Ladových obrázků tak i u tohoto byl v pozadí zachycený hrusický kopec se zříceninou. Byl večer, takže ho malíř znázornil jako pouhý obrys, který v noci vyniká. Na závěr jsem ještě chtěla dodat můj celkový dojem a ten by byl asi jedním slovem tajemný. Hlavně kvůli tomu, že obrázek vystihuje noční náladu.

Nela Patlejchová, 7.B

Vesnice u rybníka

Dnes vám popíšu obrázek z roku 1952, který maloval Josef Lada. U rybníka na vrbě sedí vodník. Na nohou nosí červené vysoké boty a šedivé kalhoty. Frak, který si oblekl, je zbarven do zelena, stejně jako čepička z leknínu, kterou si nasadil na hlavu. V ruce drží dýmku, ze které vychází obláčky kouře. Zpod čepice mu vykukují dlouhé blondřaté vlasy, které se mu táhnou až pod úroveň ramen. Vodník žije v rybníku u vrby. Samozřejmě mu tam nechybí ani společník. V tomto případě s ním bydlí štika a v nádobkách vězní duše nevděčných lidí. U rybníka se nachází pár stromků a také vidím, že vodu stále drží stavidlo u vesničky na druhém konci rybníka. Obec vypadá poměrně male. Zdobí ji starší domky. Nad ní se též tyčí menší hora. Tam vede cestička až ke zřícenině. Domnívám se, že kdysi to byl krásný a mohutný hrad. Bohužel postupem času se skoro zhroutil. Zříceninu však, i když už není tak pohledná, osvětluje krásný kulatý měsíc. Tento obrázek se mi velmi líbí a působí trochu tajemně. Jeho temnota a přítom záře měsíce je nádhernou kombinací.

Jitka Pokorná, 7.B

Jaro

Budu vám popisovat obrázek Josefa Lady, který se zaměřuje na motiv jara. Jaro vesnici rozveselilo, stromy obrůstají květy, tráva září krásně zelenou barvou, na nebi poletují mráčky a dětem nechybí pěkný úsměv. V popředí stojí několik dětí a maminka. Nachází se na cestičce a každý nosí jiné oblečení. Do dámského oblečení patří šátek přes hlavu, sukně a stěvíce. Kluci si spíše oblékají kabát, klobouk a boty. Dívky si pletou věnečky a dávají si je na hlavu, chlapani vlastní písťalu nebo stéblo trávy. Také tam sedí flekatý pes a kousek dál stojí kočárek modré barvy s dítětem. Okolo dětí rostou stromy s hezkými květy. Uprostřed se nachází stezka, která vede až do vesničky. Všude kolem roste zelený trávník a u cestičky leží dva kameny šedé barvy. Bílou barvu ve vesnici nesou domy. Střechy černé barvy na nich také nechybí. Za vesničkou v sadech stojí několik stromů, na kterých se nabalují květy různými barvami. Vesnička vypadá spíš starobyle než moderně. V pozadí vidím kostel se hřbitovem. Na něm leží hroby s kříži. Vše ochraňuje šedá zeď. Obraz se mi líbí. Udělal na mě velice dobrý dojem.

Jaroslav Jarůšek, 7. B

Obr. č. 5

Jaro na vsi

Vybrala jsem si obraz Jaro na vsi od Josefa Lady. Je malovaný temperovými barvami a znázorňuje příchod jara. Hlavním motivem jsou děti vpředu. Radují se, zpívají, tančí a hrají si. Jsou oblečeny v dobových šatech. Miminko vlevo leží v růžové a modré kolébce. Hlídá jej menší kluk se psem. Vedle hochy stojí pán pískající na flétnu. Holčička vedle něj tančí nebo se raduje z věnečku, který jí nejspíše maminka upletla. Žena v šátku plete další věneček, nejspíš pro druhou holčičku. Střed tvoří zelená paseka s vrbou a kvetoucí jabloní. Děti v popředí asi přišly cestou z vesnice, tvořenou barokními domy a kostelem na kopci. Obloha je modrá. Obrázek převládá světlými barvami – zelenou, bílou a modrou. Zároveň je doplněn sytou hnědou, červenou a oranžovou. Výborně to zapadá do jara. Obrázky Josefa Lady se mi moc líbí. Tak nějak si je spojuji s českým národem.

Lea Červenková, 7.A

Rozkvetlý den

Budu vám popisovat obrázek, který visí přede mnou na tabuli. Tuto malbu vytvořil Josef Lada roku 1954. Na díle je vyobrazena spousta dětí, které jdou po cestě. Na levé straně cesty vidím v růžovo modrém kočárku ležet malé miminko. Vedle malé holčičky stojí dva hoši a hrají na flétnu. Vyšší chlapec si oblékl hnědý kabát se šedými kalhotami. Pro parádu si nasadil zelený klobouk s krásným květem. Oděv klučiny malého vzrůstu je podobných barev. Vedle menšího kluka sedí bílý pejsek se skvrnami. Holčička, která tančí vedle mladíků, naopak nosí pestré barvy. Růžová sukénka jí sahá pod kolena a oranžové tričko si zastrčila do sukně. Vše dozdobila bílými punčochami, zástěrou a mašlí na copu. Paní, která sedí na velkém kameni, se pyšní modrou sukni a růžovou halenkou. Na hlavě má uvázaný bílý šátek a kolem pasu zástěru. Plete věnec z pampelišek a nohu jí zakrývá hnědý košík s kvítím. Vedle paní stojí dívka. Také si oblékla sukni červené barvy, aby jí ladila s červeným šátkem. Modrá košile jí vyčnívá přes sukni. Na kraji cestičky vidím položený košík. Hádám, že je v něm husa přikrytá hadrem. Za pěšinou na obou stranách rostou dva stromy. Ten mohutnější je rozkvetlý. V pozadí obrazu je postavena vesnička Hrusice. Na obou bocích udělal Lada velké chlévy, mezi nimi stojí tři domy. Uprostřed se nachází stavení s růžovou omítkou a za ním vykukují další. Za obcí se tyčí kopec a na něm kostel. Natřeli ho bílou barvou. Stavbu obklopuje zeď. Tašky na střeše září červeně. Jenom hlavní věž je modrá. Na různých místech kolem kostela se nacházejí kříže. Pod božím domem kvete sad. Do chrámu vede úzká cestička. Je krásný jarní den a na obloze není ani mráček. Obrázek na mě působí velice pozitivně a příjemně. Ze všech Ladových obrazů se mi tento líbí asi nejvíce.

Zdislava Svobodová, 7.B

Zimní život vodníka

Malíř Josef Lada namaloval spoustu krásných ilustrací. Všechny jsou přenádherné, ale já si vybrala ten, co se mi nejvíc líbil. Jde o starého vodníka sedícího na ztrouchnivělém stavidle. Zimní počasí dolehlo i na něj, hoví si v hnědém kabátu s pořádným huňatým kožichem. Pořádně vyhřáté kalhoty ho chrání před krutou zimou. Jen na rukavice zapomněl, a tak si jednu ruku hřeje o kalhoty a druhou si drží dýmku, aby si mohl pořádně zabafat. Zvrásněný obličej a čokoládové oči, zalité nenávistí k lidem, zakrývá červenou beranicí. V zamrzlém jezeře pod ním už skoro nic nežije, jen pár rybek. Při okraji stojí stará dutá vrba, o které si myslím, že by pověděla spoustu příběhů. Z malby skoro vyrůstá silná borovice. Stará kamenná hráz na druhé straně rybníka praská a pomalu se rozpadá. Všude okolo leží bílá péřová přikrývka, která neustále padá z nebe. Pod jemným chmýřím v dálce svítí vesnička. Z vyhřátých domů stoupá bílý dým až nahoru nad starou zříceninu na skále a do tmavě modrého nekonečného nebe. Úžasnou malbu malíř nakreslil v roce 1957. Tehdy bylo velmi těžké se uživit malířstvím, ale on to dokázal.

Kateřina Malá, 7. C

7. Charakteristiky

Charakteristiky osob

Jak se vidím já

Popsat sama sebe by měla být hračka, přece jenom, znám se celý svůj život. Od prvního krůčku, po první slovo, až přes hraní ve školce a učení ve škole. Ale jak tak nad tím přemýšlím, tak snadné to být nemusí. Popsání mého vzhledu by sice mělo být lehké, ale mé vnitřní vlastnosti už tolik ne. Takže začneme zlehka.

Jsem tak středně vysoká. Tvar obličeje bych asi shledala jako oválný. Vlasy mám jako většina lidí hnědé. Na obličeji jsou podle mě nejzajímavější oči. Zvláštní na mně možná je, že mám po celý rok hrozně bledou pleť a maximálně se v létě spálím. Pamatuji si, že se mě často na prvním stupni ptala paní učitelka, jestli mi není špatně, že jsem nějaká bledá. Po nějakém čase si ale zvykla. Doma si máma neustále stěžuje, že jsem hrozně líná. Já bych na rozdíl od ní nedělala takový povyk kvůli několika učebnicím a sešitům válejícím se na stole a neustlané posteli. Sama bych se vsadila, že máma v mém věku na tom byla stejně.

Moje teta si zase myslí, že jsem hrozně drzá. Já bych jen řekla, že projevím svůj názor a jí se nelíbí. Abychom nezůstali jenom u toho špatného, máma mi řekla, že když něco chci, jdu si za tím a umím být i spolehlivá.

Na závěr bych dodala, že mám asi víc špatných vlastností než dobrých. Ale snad to nebude tak hrozné a v něčem se pokusím napravit.

V almanachu neuvádět jméno.

Popsání sám sebe

Ahoj, jsem Daniel, je mi čtrnáct let a chodím do osmé třídy.

Jako malý jsem byl tlustý, ale s tím, jak jsem rostl, tak jsem hubnul. Také si můžu věřit, že nejsem ošklivý, ale to bych se musel o sebe trochu starat, a zatím nevidím důvod proč. Škola mi nejde, protože je dost hodin, při kterých si člověk musí něco pamatovat. S pamětí jsem měl problém od malička. Začal jsem pořádně mluvit až v šesti letech a příznějme si, že to bylo trochu pozdě. S mamkou jsem dokonce musel jít k psychologovi, který prohlásil, že v češtině jsem průměrný a v matematice génius. Alespoň takhle mi o tom povídala mamka. Upřímně se divím, že mamka v dnešní době nejde kvůli mně k psychologovi sama. Chodím i na doučování za Veronikou, protože měla také dříve stejnou třídní učitelku, jako aktuálně mám já, když tohle píšu. Přiznám se, že největší problém s pamětí mám v dějepise. Pamatovat si, kdo vedl protestanty, kdo katolíky a k tomu v jakém roce! Bum. Moje hlava nezvládá tolik věcí. Je pravda, že jsem se v Děčíně jednou na tobogánu praštil do hlavy, protože jsem byl příliš lehký. Možná, že tyhle rány mi nějak pomotaly hlavu? Jinak si to vysvětlit neumím. Nevím proč nebo jak, ale mám ve škole dost kamarádů. A nejen ve škole, ale mluvím i o dospělých a hlavně o důchodcích. Samozřejmě mám i nejlepšího kamaráda Martina. Prakticky on mi ukázal anime, což jsou japonské kreslené seriály, ale taky mě naučil trochu pochopit sarkazmus, ironii a další tyhle věci, které se při pubertě dosti používají. Nevím, jestli ho mám za to anime proklínat, nebo mu děkovat, ale díky němu mě nepřestal bavit život kluka, který se brání tím, že je mu všechno "úplně ukradený".

Daniel Panchartek, 8.A

Charakteristiky literárních postav

Medvídek Pú

V pondělí 13. června jsme dostali od paní učitelky za úkol donést si knížku. Měla to být jakákoli knížka, ať už s pohádkovou, filmovou nebo skutečnou postavou. Mohli jsme si vybrat cokoli. Já jsem si vybrala knížku Medvídka Pú, protože je to jedna z mých oblíbených pohádkových postav. Není těžké popsat jeho charakter, ale já se pokusím vás s ním seznámit ještě o něco víc.

Medvídek Pú bydlí v malé chaloupce, která se nachází pod kořeny nejvyššího stromu. Chaloupka má střechu a okno, no a jako každý pořádný domeček také dveře. Nad dveřmi se nachází velikánský žlutý nápis "Pan Sanderz". Ptáte se proč pan Sanderz? Je to medvídkovo skutečné jméno, ale nikdo mu tak neříká. Pro všechny je to jen a pouze Medvídek Pú!

A jak vlastně vypadá? Kdo to je? Na tyto otázky vám hned odpovím. Pú je malý veselý medvídek kulatý jako balón. Má hnědý zlatavý kožíšek a mezi dvěma veselými očky černý nosánek jako knoflík. Nikdy ale opravdu nikdy se na nikoho nemračí. Proto ho mají všichni rádi. A to nejen zvířátka, ale také si ho oblíbil Kryštůfek Robin, kluk, který bydlí u pohádkového lesa. Pú má neskutečně mlsný jazýček a nejradši jí med. Ale také se rád podělí se svými přáteli, se kterými moc rád tráví čas. Jsou to: Prasátko, Iáček, Tygr, Králíček, Klokánek s Klokanicí a samozřejmě Kryštůfek Robin.

Knížku s Medvídkem Pú jsem si vybrala proto, že mi ji maminka četla, když jsem byla malá a byla má nejoblíbenější.

Barbora Podstavcová, 8.A

Sherlock

První dílo, ve kterém se objevil, byly knihy od sira Arthura Doylea, který ho také vymyslel. Dále můžeme Sherlocka Holmese vidět ve 2 seriálech a asi 3 filmech. Protože jsou jeho vlastnosti v každém z děl jiné, budu popisovat jeho nejnovější a mou nejoblíbenější podobu z britského seriálu Sherlock.

Svůj věk nikdy neuvádí. Není moc výrazný, vždy nosí svůj černý kabát a má černé kudrnaté vlasy. Slavnou a známou postavu z něj dělají až jeho vlastnosti a chování. Kdybyste se s ním setkali, budete ho nenávidět a milovat zároveň. Jeho schopnost dedukce je opravdu překvapující. Dokázal by například poznat, co jste měli včera k večeři a jakou jste u toho měli náladu. Také nemá zájem o mezilidské vztahy a nezná ohleduplnost vůči ostatním. Další jeho významná vlastnost je „palác myšlenek“, jestli se tomu dá říkat vlastnost. On sám to popisuje jako místo v jeho hlavě, kam si vkládá vše, co uzná za důležité a když něco z toho nepotřebuje, prostě to zapomene.

Sherlock mě zaujal kvůli téměř všem vlastnostem, které jsem zde vypsál. Hlavně ale díky jeho schopnosti dedukce.

Štěpán Cimler, 8. C

Obr. č. 6

Obr. č. 7

Hermiona Grangerová

Ze série sedmi knih o Harry Potterovi mě nejvíce zaujala postava Hermiony Grangerové. Knihy této série se řadí mezi fantasy romány a všechny je napsala britská spisovatelka J. K. Rowlingová. Hermiona je mladá dívka průměrně vysoké a štíhlé postavy. Má oválný obličej, nepoddajné kudrnaté oříškově hnědé dlouhé vlasy. Tmavě hnědé oči, drobný nos a úzké narůžovělé rty. Ve škole se nejčastěji obléká do školní uniformy skládající se z černého hábitu, bílé košile, šedého svetříku, sukně nebo kalhot a kravaty v barvách Nebelvíru. Hermiona je nejlepší studentkou v ročníku a velmi schopnou čarodějkou. Je bystrá, ráda čte a stále se snaží z knih získávat nové informace. Kvůli její touze po poznání a až nepřiměřeně velké aktivitě v hodinách ji mnozí učitelé a spolužáci považují za „šprtku“. Občas dokáže být velmi panovačná. Pokud ale jde o její přátele, nezdráhá se kdykoli nabídnout pomocnou ruku nebo dokonce riskovat i vlastní život. Hermiona Grangerová nepochází z čarodějnické rodiny. Oba její rodiče jsou zubaři. Nemá žádné sourozence, ale zato má dva skvělé přátele: Harryho Pottera a Rona Weasleyho. Na Hermioně se mi líbí její obětavost a ochota pomoci i ve velmi nebezpečných situacích.

Kateřina Valinová, 8. B

Greg Haffley

Greg Haffley je úplně obyčejný kluk. Napsal ho i nakreslil Jeff Kinney. Podle mého názoru ho autor vykreslil takhle, protože se spousta dětí v něm najde. Je hubený a menší postavy. V knížce je nakreslený jen se třemi vlasy. Nos má protáhlý, trochu mi připomíná okurku. Oči jen jako dvě černé tečky. Je taky známý jako malý poseroutka, neboť takhle se jmenuje i knížka. Na svou výšku má velké dlaně i chodidla. Žije ve Spojených státech s mamkou, tatínkou a bratry Mahhym a Rodrickem. Oba ho zlobí, mladší na něj neustále žaluje a říká mu Bobík, starší ho pořád bije a dělá mu všelijaké naschvály. Greg ve škole moc nevyčnívá, jak učením, tak i popularitou. Ta je podle něj důležitější než samostatné učení. Je také velmi líný. Práci se vyhýbá velkým obloukem. Sportovně nadaný také není. Jeho silnou stránkou jsou komiksy. Důležité věci řeší originálním způsobem. To však někdy nedopadne nejlíp. Greg přemýšlí o své budoucnosti, sní o tom, že bude bohatý a budou se o něm vydávat knížky. Tato série knížek se mi moc líbila, protože Greg je obyčejný.

Kamila Kršová, 8. B

Obětavá matka

Postava, kterou jsem si pro tuto práci vybrala, pochází z velmi známého seriálu The Simpsons. Marge jsem si zvolila především kvůli jejímu chování. Matce tří dětí bude zhruba okolo třiceti pěti let. Postavu má hubenou a vysokou. První, čeho si na ní všimnete, jsou vlasy. Leckdo by si mohl myslet, že nosí barokní paruku, ale ne, jsou to dlouhé modré vlasy vyčesané nahoru, taková pozorovací věž. Podle barvy pleti byste řekli, že někde chytla žloutenku. Chyba lávky! Žlutá jako sluníčko je její přirozenou barvou. Hned jak se na vás otočí, zjistíte, že její oči jsou velké a kulaté s černou tečkou místo zorniček. Uprostřed obličeje leží malý nos a hned pod ním se nachází usměvavá pusa. Na krku nosí červený perlový náhrdelník. Nejraději si obléká světle zelené šaty a červené boty. A její nálady? Koutky rtů jí jen tak neklesnou, ale když už, jsou za tím její tři děti nebo manžel. Ti jsou často dost nesamostatní, a proto je i dobrá hospodyňka. Homera občas vyhodí z práce a už jen z tohoto důvodu Marge vystřídala mnoho zaměstnání. Byla třeba policistkou, učitelkou, spisovatelkou, pekařkou. Je rodinný typ a rodičovský pud nemůže skrývat. Bez Marge by seriál nemohl fungovat! Udržuje pořádek a navíc je jednou z hlavních a mých oblíbených postav v seriálu.

Tina Klementová, 8. C

Dračí jezdec

Dostali jsme za úkol popsat literární nebo filmovou postavu. Rozhodl jsem se pro mou oblíbenou postavu z příběhu o Dračím jezdcí. Jmenuje se Eragon, stejně jako první kniha z této čtyřdílné série.

Eragon se v průběhu jeho dobrodružství měnil. Na začátku příběhu vypadal jako každý jiný šestnáctiletý kluk z vesnice. Nosil nakrátko ostříhané blond'até vlasy. Jeho modré a bystré oči mu pomáhaly při lovu zvěře. Poměrně vypracované tělo nabyl při celoživotní práci na poli a statku. Výškou nebyl nijak výrazný. Jeho bratranec Roran ho převyšoval o hlavu. Potom, co se stal jezdcem, se změnil nejen kvůli době, jež uběhla, ale i kvůli spojení s drakem. Po magickém „obřadu“, který se odehrál v Elesmére - místě, kde žijí elfové, mu zešpičatěly uši, sešikmilo se obočí a celkově začal vypadat jako elf. Také mu přibyla jizva přes celá záda. To mu způsobil zlý Stín. Většinou byste viděli Eragona v elfské tunice s koženými kalhotami a botami. Také měl v pasu zavěšený meč.

Vlastnosti jako odvaha a rozhodnost jsou u hrdinů samozřejmostí. Ale Eragon se i často bál o svůj život či život svých přátel. Když Eragon mohl, každému pomáhal. Ve všem ho podporovala jeho dračice Safira, s ní navázal silné pouto a stali se nejlepšími přáteli. Také tajně vyznával lásku k elfce Arye. Naneštěstí pro Eragona byla věkově vzdálená o několik set let. Pro tento popis jsem zvolil Eragona, protože ho mám nejraději. A také postavu a její příběh znám jako své boty.

Vojtěch Vitek, 8. D

Postřižiny (Maryška)

Jednoho krásného slunečného dne jsme se s naší třídou vydali do divadla do Mostu na divadelní hru Postřižiny. Paní učitelka nám zadala hodně těžký úkol. Měli jsme si vybrat postavu z této hry. Má vyvolená postava je Maryška. A proč? Protože se ve hře nacházela nejvíc a myslím si, že se o ní bude psát nejlépe. Jako každá žena v letech první republiky měla být doma a starat se o domácnost, ona však byla jiná. Chovala se jako rebelka, ale i přes svou neposlušnost by darovala poslední košili pro nějakého chudáka. Nevím, kde brala tolik energie na ty její „skopičiny“. Hlavně když přijel Pepin, Francinův bratr, to byla teprve mela. Všichni ji zbožňovali díky jejím dlouhým vlasům, které končily až někde pod lopatkami a zářily jako západ slunce. Její očka se blýskala jako modré moře, na které svítí sluneční svit. Mezi těmi očky se nacházel malý nosík a pod ním se červenala pusa. Nejraději si oblékala krátké žluté šaty s bílou blůzou. Na nohách se vyjímalily červeno-hnědé boty a malým podpatkem. Jak už jsem se zmiňoval, byla to neposlušná žena, která měla - co na srdci, to na jazyku, z čehož plyne, že byla nerozvázná. Jednoho dne se rozhodla nechat si ostříhat vlasy. Přišla ke svému kadeřníkovi, jehož jméno bylo Horacio. Ten nejdříve odporoval a rozmlouval jí to, aby si vlasy nechala, jenomže ona již měla jasno. Holič tedy začal svou tvorbu. Připadalo mi, jako by mu pošeptala, že chce vypadat jako slavná herečka. Všichni její novou vizáž přijali, až na Franciho. Ten ji doma seřezal.

Můj konečný názor se spíše naklání na pozitivní stranu a taky se mi tam líbil strýc Pepin.

Simon Chvojka, 8. D

8. Vyprávění

Výlet na Měsíc

Jmenuji se Hanah a dnes je můj šťastný den. Můj strýček, který je kosmonaut, mi napsal, že s ním můžu letět na Měsíc. Je to opravdu vzrušující, ale jediná nevýhoda je, že nepojede nikdo z mé rodiny, kromě strýčka. Právě teď stojím na startovací rampě a čekám, až mě strýček zavolá, že můžu nastoupit do rakety. Před chvilkou jsem se oblékla do skafandru, ale moc mi to nešlo. „Hanah, tak pojď!“ „No konečně!“ řekla jsem. „Jaký plán máme teď, strýčku?“ „Teď budeme čekat hodinu, než raketa vystartuje.“ Aha, řekla jsem si v duchu.

O hodinu později jsme vystartovali a dva dny jsme letěli. A pak to přišlo! Dorazili jsme na Měsíc! Měla jsem vystoupit, ale bála jsem se. Po chvíli jsem se překonala a vyšla ven. Bylo to báječné. Tady na Měsíci se nechodilo, ale skákalo! Potom mi strýček dovolil, že se tu můžu porozhlédnout. Šla jsem poměrně daleko a najednou jsem něco viděla. Byl to mimozemšťan! Ne, to nemůže být mimozemšťan nebo ano? Ano! Ano! To je opravdu mimozemšťan. Asi mě uslyšel, protože hned potom se objevil hned vedle mě. Zděšeně jsem vyjekla: „Áááá!“ A on na to: „Co tak křičíš, prosím tě?“ Tak počkat, řekla jsem si v duchu. On mluví česky a rozumí mi, to je ještě divnější než to, že jsem ho potkala. „Ty mi rozumíš?“ řekla jsem. „Ano.“ „To je divné.“ „Proč?“ „Jsi mimozemšťan!“ „To je ale jedno, ne?“ „Asi ano, ale...“ „Co ale?“ „Ale nic, jsem Hanah a ty?“ „Já jsem Zigi.“ „A ty tu bydlíš?“ „Ano.“ Když jsem se kolem rozhlédla, nic jsem neviděla. Žádné domy, jenom zem Měsíce. „Ale jestli si myslíš, že bydlím tady na povrchu, tak to ne, já bydlím ve středu Měsíce!“ „Co?“ „Chceš tam vzít?“ Ani jsem neřekla ano a už jsme tam byli. „Týjo, to je hustý, tohle město je ještě větší než Praha!“ „Tady bydlím,“ řekl Zigi. „Je to tu moc hezké.“ „Děkuju.“ Asi tři hodiny mě Zigi provázel, ale pak jsem uslyšela strýčka. „Hanah!“ „Kdo je to?“ „To je strýček. Zigi, budu muset jít.“ „Rád jsem tě poznal, Hanah.“ „Já tebe taky, Zigi.“ „Hanah?“ „Ano?“ „To, že jsi mě potkala, bude tajemství, ano? A tady něco máš, to je CEFA1, tím si budeme dopisovat.“ „To je super, Zigi!“ „Pa!“ „Pa!“ „Už jsem tady, strýčku!“ „No konečně, už musíme letět zpátky!“

Hned jak jsem přijela domů, odepsala jsem Zigovi a nechala jsem si naše setkání jen pro sebe.

Barbora Kopáčková, 5.C

Houby

Já a můj kamarád Jirka jsme se domluvili, že si uděláme tajný výlet do skal. Tam jsme si hráli, lezli po skalách, a když jsme se procházeli po lesní cestě, narazili jsme na spoustu hub. Modré, zelené, hnědé, červené, puntíkaté. Nevěděli jsme, které sbírat dříve. Povídám Jirkovi: „Jirko, bereme všechny?“ A Jirka odpověděl: „No jasně! Ať je dost na polévku.“ Sundal jsem si čepici, Jirka triko a začali jsme sbírat. Zbylo tam ještě hodně hub, ale my už jsme je neměli kam dávat. Taky se už začalo stmívat, a proto jsme se vydali k domovu. Před naším domem jsme se o houby spravedlivě rozdělili. Chtěl jsem maminku překvapit a udělat jí velkou radost, ale byla ještě v práci. Tak jsem alespoň houby vyrovnal podle barev na kuchyňskou linku. Napsal jsem mamince SMSku, že jsem jí nasbíral hodně hub. Aby je viděla, tak jsem poslal i MMSku. Doufal jsem, že maminka bude mít velkou radost. Jenže za chvíli před naším domem zaskřípaly brzdy a maminka stála ve dveřích se slovy: „Ne, abys ty houby jedl!“ Pár měsíců na to jsem měl narozeniny. Dostal jsem od rodičů skvělý dárek - Atlas hub. A od té doby vím, že musím sbírat jen houby, které znám.

Matyáš Němec, 7. B

Obr. č. 8

Náhled do středověku

Po náročném školním dni se vracím konečně domů. Sundávám si boty a kabát, vyběhnu do prvního patra a ve svém pokoji usedám k učebnici dějepisu. Hledím do řádků učiva o životě ve středověku. Čtu dál a dál, řádky se míhají, hlava mi padá únavou. Všechno se mi před očima ztrácí a já se dostávám do světa snů. Ocitám se kdesi ve středověkém městě, alespoň mi to připomíná místo známé z učebnice dějepisu. Stojím uprostřed velkého náměstí plného měšťanů.

Poslouchám ruch, jenž mě obklopuje ze všech stran. Připadám si osamocená v tak ohromném „mumraji“ lidí. Mohutné hradby, tyčící se za mými zády, ve mně vyvolávají zvláštní pocit. Cítím, jak jsem malá oproti těmto velikánům. Procházím se kolem a všímám si krás této doby. Najednou mě v prohlížení vyruší umouněný chlapec o pár let mladší než já. Říká mi: „Slečno, pojďte se podívat do našeho soukromého obchůdku.“ Nemám moc chuť hoča následovat, ale ten znovu naléhá. „Navštivte prosím náš obchod!“ povzlykne si. I když se mi moc nechce, tak chlapce následuji. Kráčím v jeho stopách ke krámku s nápisem „Koberce levně“. Zavede mě dovnitř, vcházíme do místnosti s množstvím pestrobarevných tkanin. Přichází ke mně legračně vypadající človíček, připomínající svou boubelatostí soudek vína. Jeho tvář zdobí červené tváře jako zralá jablíčka a dlouhý šedivý, ale i přesto upravený knír. Mimořádně pištivým hlasem se mě zeptá: „Který z koberců si slečna vybrala?“ Zatím jsem vlastně ani nepřemýšlela, jaký z koberců se mi líbí nejvíce. „Snad ten pátý?“ slyším z úst stále se usmívajícího tlouštíka. Z přemýšlení mě vyruší hlasitý zvuk z nedalekého kostela. Zřejmě se něco děje. „Přijíždí král,“ někdo křičí a zvoní, „a okamžitě se shromážděte na náměstí!“ Zvědavost mi nedá a urychleně opouštím obchod. Velké náměstí je již plné prapodivných lidí. Někteří oděni do dobře padnoucího a draze vypadajícího oblečení, některým musí stačit skromný, mnohdy poničený a špinavý šat. Muž stojící vedle říká: „Náš král se chová poslední dobou podivně. Z hodného krále se stal krutý tyran, jako by to ani nebyl on.“ Po chvíli poslouchání šepotu si uvědomuji, proč nejmocnější člověk této země do města přijel. Bude se zde konat poprava. Uprostřed náměstí se již připravuje kat u místa se špalkem. Král usedá na čestnou pozici a již přivádějí odsouzeného. Není mu vidět do tváře, jelikož jeho obličej zakrývá pytel. Popravčí si chystá velkou sekyru, avšak ještě předtím se ptá odsouzeného: „Chcete ještě něco říci?“ Ten muž ale neodpovídá. Kat se rozpřahuje naleštěnou sekerou nad hlavou nebožáka. Smrtící nástroj zazáří v odpoledním slunci, když vtom náhle zazní mohutný hrom. Většina přítomných se lekne. „Co se děje?“ ozývá se v davu. V nastalém zmatku spadne nevzhledná kápě z hlavy odsouzeného a všichni strnou úžasem. „Vždyť tato tvář patří našemu králi!“ vykřikne popravčí. Odsouzený, vypadající jako král, sebere všechnu svou odvahu a pronese: „Věrní lidé. Díky intrikám lstivé šlechty a pod pohrůžkou násilí na mých nejbližších mě šlechta donutila odstoupit a následně chtěla popravit. Trůn obsadil člověk s mou věrnou podobou.“ Král byl osvobozen a lidé oslavovali návrat svého pravého panovníka. Falešného vládce okamžitě odvedli stráže do žaláře.

Náhle se vše rozplývá, pomalu se probouzím a společnost mi dělá učebnice. Ráda se vracím zpátky do doby, ve které existuji, jelikož žít ve středověku muselo být opravdu dosti těžké.

Elena Nováková, 9. B

Jak jsem se bála

Jako malá a ještě školou nepovinna jsem si často hrála na nebojácnou hrdinku. Ubrečenou byste mě nepotkali. Mou jedinou slabinou byly sny. Hrozné, nepřehlédnutelné noční můry, které mě pronásledovaly každým temným soumrakem. Bylo často mrazivé ráno a já čekala před domem. „No konečně,“ řekla jsem si a vkročila jsem do silnice s tím, že nastoupím do našeho auta. „Tati, jak,“ nestihla jsem ani doříct větu, protože se na mě otočily jasné černé kruhy. „Knoflíky místo očí!“ pomyslela jsem si. Bez jediného slova nebo pohybu jsem se ocitla ve vykáceném lese. Sama. Běžela jsem a okolo mě začínaly mizet stromy. Dostala jsem se do jedné bílé nicoty. „Neměla bys zde být sama,“ ozvalo se. Uprostřed prázdna se objevil kocour. Můj milovaný Pepa. Ale co to? V očích se mu blýsknuly knoflíky. „Líbí se ti?“ otevřela se mu tlamička. „Kde jsem? Chci domů!“ odpověděla jsem ignorujíc všechny povinnosti. „Zavedu tě tam, kam patříš.“ Došli jsme k řece. Vír se zvedl a já se ocitla ve vodě. Na nohu se mi přivázala těžká mohutná koule táhnoucí mě dolů. Nemohla jsem dělat nic. Když jsem se otočila, přede mnou se ve vodě vznášela celá moje rodina i s kocourem. Všichni nadobro ukovaní na dně řeky. „Ááá!“ křičela jsem z plných plic.

Vzbudila jsem se v zatemněném pokoji, který naplňovaly jen mé hluboké výdechy a bití srdce. Pocit nebezpečí mě nepřesl až do rána, kdy jsem konečně mohla obejmout svou maminku. „Slib mi, že až se příště budu chtít koukat na filmy, zakážeš mi to.“

Bára Cihlová, 9. C

Ztraceni v lese!

Já s Tomášem jsme si už nevěděli rady. „Tomáši, rychle, už je skoro tma,“ povídám. „Snažím se, ale nic tady nepoznávám,“ odvětil. Takto začínal příběh, ve kterém jsme se já, 13ti letá Denisa, s mým o rok mladším sourozencem Tomášem ztratili v lese. Šli jsme totiž nasbírat houby do polévky a cestou jsme ztratili směr.

Po setmění nastala zima. Bloudíce lesem, jsme se snažili poznat alespoň strom. A najednou povídám: „Tomáši, já jsem něco zaslechla.“ „Nedělej si ze mě srandu, Deniso, vím, že si ji děláš,“ řekl. A najednou znovu, ale tentokrát to zaslechl i Tomáš. Začali jsme utíkat. Sice jsem vůbec nevěděla kam, ale zato jsme chtěli co nejdál od toho děsivého zvuku. Běželi jsme tak dlouho, až jsme doběhli na samotný útes skály, pod kterým byla voda. Sráz dolů byl asi 25 metrů vysoký. A zase jsme to zaslechli. Marně jsem se snažila najít jinou únikovou cestu, ale byli jsme v pasti. Bála jsem se a Tomáš také. Až mi došlo, že skočit dolů je nejspíše jediná cesta k úniku. „Tamhle v křoví se něco hýbe,“ říkám. Pomalu jsme začali couvat. Křoví se třásl a náhle z něj vyšel rozzuřený divočák. Opravdu nechápu jak, ale skočili jsme. Divočák se koukl za námi ze srázu. Pak se otočil a odešel. Když jsme doplávali ke břehu, byla nám strašná zima. „Podívej, Deniso, támhle na druhém břehu,“ povídá Tomáš. Podívám se a tam svítily baterky s lucernami. „Asi nás hledají,“ říkám nadšeným hlasem. Šli jsme po břehu jezera. Došli jsme až tam. „Jsme zachráněni,“ řekli jsme s Tomášem. Po šťastném shledání se nás babička ptala: „Vy jste se nebáli?“ Řekli jsme, že takhle moc jsme ještě vyděšení nebyli. Všichni jsme se objali a šli spát. Hned druhý den jsme ale bohužel museli odjet. V autě jsem si ten příběh přehrávala pořád dokola a doufala, že takové dobrodružství zažiji ještě milionkrát.

Nela Patlejchová, 7. B

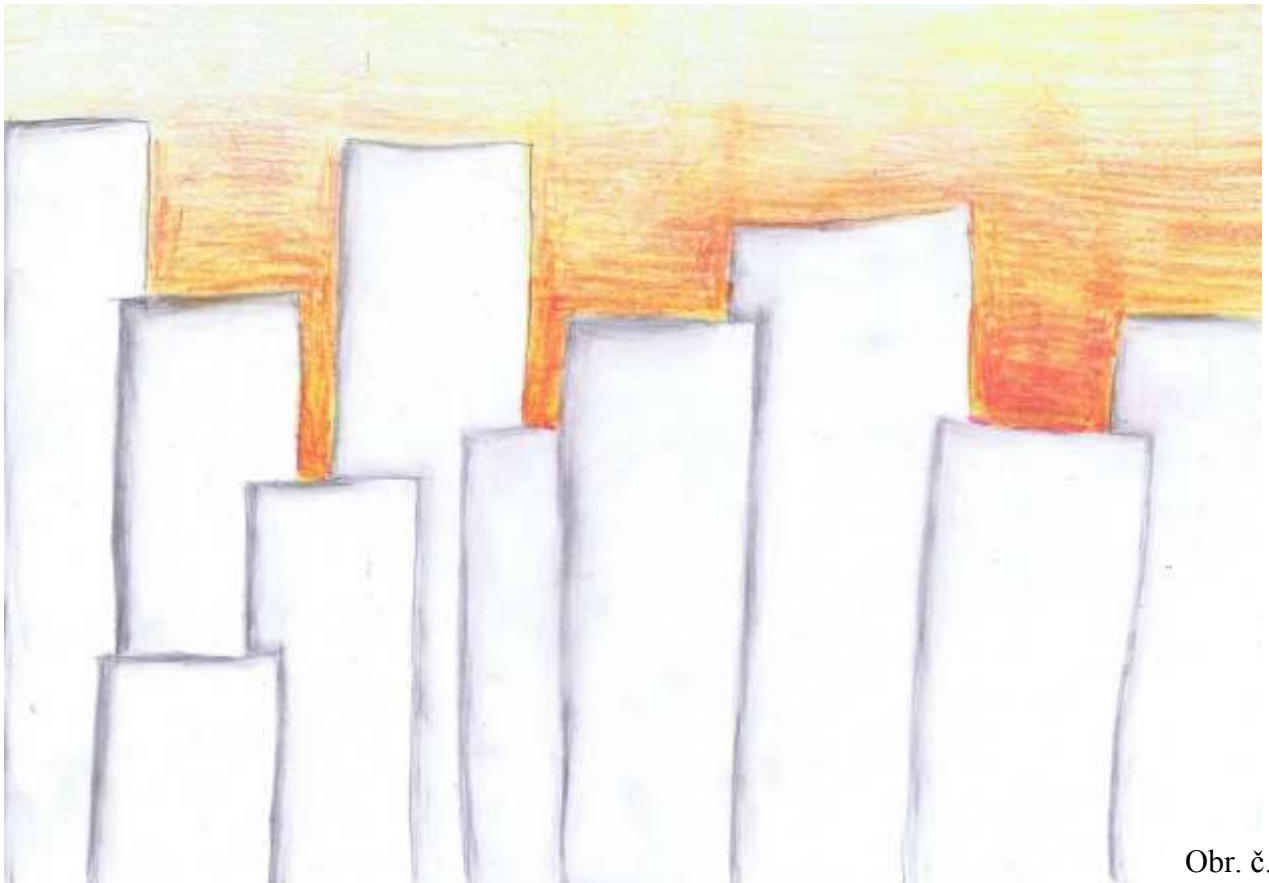
Ztracená sestra

Budu Vám vyprávět dramatický, avšak skutečný příběh, jež se odehrál asi před třemi lety. Dokazuje, co může způsobit chyba v komunikaci mezi sourozenci.

Je krásné letní odpoledne, den před vysvědčením. Já a moje nejlepší kamarádka sedíme na lavičce, zalité zlatým příjemně hřejícím sluncem, nacházející se na travnaté ploše uprostřed naší ulice. Plánujeme společné dovolené a výlety a těšíme se na dvouměsíční prázdniny, od kterých nás dělí už pouze jediný den. Vedle lavičky, na níž sedíme, jsou opřeny dvě koloběžky. Každá popadneme tu svou, rychle si zapneme helmy a uháníme na náš obvyklý závod napříč ulicemi v sousedství našich domů. „Já budu první!“ vykřiknu a uháním kupředu. „Néé, já!“ nenechá se kamarádka předjet a zrychlí. Na cílovou čáru, vyznačenou křídou na silnici, dorazíme obě stejně - jako vždycky. Náhle uslyším, jak mě maminka volá: „Můžeš na chvíli pohlídat Evičku? Musím uvařit večeři.“ S radostí odpovím: „Jasně, mami!“ a rozběhneme se s kamarádkou pro Evičku, mou tehdy dvouletou sestru. Hlídáme ji spolu moc rády. Vždy si při tom totiž vybavíme společně prožité bezstarostné dětství. Po chvíli hraní se přesuneme na lavičku a necháme Evičku na písku samotnou. Každou minutu ji chodíme kontrolovat, i přesto, že je zavřená za barevným plotem. „To přece nemůže přelézt, když sotva vidí přes plot,“ pomyslíme si a rozpovídáme se. Znovu slyším mamčin hlas: „Už mám dovařeno. Pojdte večeřet!“ S kamarádkou současně voláme: „Evi, Evičko!“ ale ona nikde! „Určitě se jen tady schovala,“ snažím se uklidnit nepříjemnou situaci a odkryji víko z pískoviště. Ale ani tady Evička není! Maminka, celá zoufalá a vyděšená, volá všechny sousedy a příbuzné: „Evička se ztratila, nemůžeme ji najít. Musíme se rozdělit a každý hledat jinde.“ Hledání (trvajícím asi dvacet minut) se zdá nekonečné i bezvysledné. „Přece nemohla utéct daleko, když neumí ani moc chodit, natož běhat,“ myslíme si všichni, ale hledáme dál. Prohledáme celý park i okolní ulice – marně. V dáli houká známá melodie záchranné služby. „Hlavně aby se jí nic nestalo!“ přejeme si všichni, avšak nikdo se to v tak napjaté chvíli neodváží vyslovit. Náhle zaznamenáme blížící se kroky. Ze zatáčky vedoucí z parku se vynoří můj nejstarší sourozenec, bratr Tomáš. Vedle něj malýma nožkama vykračuje nějaké dítě. Přes sluneční paprsky, které nám zabraňují ve výhledu, však nerozeznáme, o koho se jedná. „Co tady blázníte?“ zeptá se nechápavým tónem Tomáš. „Eva se ztratila, nemůžeme ji...“ nedopoví maminka větu a oči se jí rozzáří. Spatří totiž Evičku, jak se zdálky k ní malýma ručkama natahuje a volá: „Mamíí!“ Maminka se k ní rozběhla a obklopí ji vroucími polibky a vřelým objetím. „Kde jste se proboha toulali? Měla jsem o malou hrozný strach! Proč jsi nikomu neřekl, že si ji bereš?“ zahltila maminka bratra otázkami. „Já myslel, že jsem to Verče říkal,“ hájil se Tomáš. V tu chvíli se mezi mnou a bratrem strhne hádka. Maminka nás svým okřiknutím přeruší: „Tak už se nehádejte!“ a dodá, „hlavně - že se Evička našla a vše se vysvětlilo.“

Na tento zážitek dodnes s rodinou i kamarádkou s úsměvem vzpomínáme. Ovšem tehdy nám moc do smíchu nebylo.

Veronika Louthanová, 9. B

Obr. č. 9

Obr. č. 10

Největší vítěz

Ranní slunce zasáhlo mé drobounké čokoládově hnědé oči. Tím začal náš běžný ranní kolotoč. Rozbrečela jsem se a odhodila svou růžovou peřinu do kouta postele. Dnes totiž nastal velký den pro celou naši rodinu. Můj téměř sedmnáctiletý bratr Lukáš hrál rozhodující finálový zápas ve florbale.

Stoupla jsem si na své mírně baculaté nohy a rozhlédla se po okolí. I přestože jsem měla oči plné slz, uviděla jsem zmateného bratra, jak vybírá svou nejlepší florbalovou hůl. Zahlédl mě koutkem oka a pousmál se. „Promiň, ale už teď jdu pozdě,“ odpověděl na můj tehdy šestiletý zklamaný obličej a políbil mě na čelo. Dveře se zabouchly a jeho modrá bunda zmizela. Ztratila jsem rovnováhu a rychle se zřítila na zem. Vyhoupala jsem se na nohy dříve, než si něčeho všimli rodiče. Odpochovala jsem do kuchyně na tradiční rodinnou snídani. Tatka seděl na svém místě a pomalu ukusoval chléb se šunkou. Mamka naopak stála u plotny a cosi zběsile míchala. „Ahoj,“ šišlala jsem, „Luky už odjel?“ Táta odvrátil oči od sobotních novin. „Jo,“ hlasitě pronesl, „i my za chvíli pojedeme.“ Vyškrábala jsem se na růžovou židličku stojící na rohu stolu. Ihned mi maminka, jak se říká, šoupla jídlo až pod nos. Hodila jsem do sebe celou snídani. Hodiny devětkrát odbily a já tušila, že nastal čas odjet.

Naskočila jsem do auta a už jsme jeli po dálnici směr Brno. Právě tam se odehraje dnešní důležitý zápas. Před sportovní halou parkovaly ostatní rodiny spoluhráčů i protihráčů. Vyhoupala jsem se z autosedačky. Pak už jsme rovnou zamířili na místo určené dnešnímu zápasu. Náhle se ozvalo výrazné písknutí. Hráči se rozutekli po hřišti. Ihned jsem poznala Lukáše v hradeckém dresu. Moje oči se rozzářily. Nehybně jsem zůstala na svém místě a vše pozorovala s úžasem. Rozhodčí zahájil první třetinu. Halou se ozývalo: „Střílej,“ a někdo zase hulákal, „blokuj.“ Prvních pár minut mi uteklo jako voda. V uších mi zazněl pískot píšťalky. Diváci se rozešli do stánků s občerstvením. Já mlčky pozorovala, jak můj starší bratr sbírá věci a šťastně odchází do šatny. Na světelné tabuli svítil nerozhodný stav. Lidé se pomalu usazovali na svá místa, a tak jsem tušila, že začne druhá třetina. Ta nám přinesla plno zajímavých okamžiků, ovšem nenabídla žádné gólové momenty. Zbývala tedy jen jedna třetina na rozhodnutí celé soutěže. „Už jen 20 minut,“ vzdychl tatka, „myslím, že bude rozhodovat štěstí.“ To se bohužel více přiklánělo ke spoluhráčům, když rychlým protiútokem zavěsili do šibenice první branku utkání. Světelná tabule již ukazovala lepší skóre pro domácí. Naši kluci se ale nevzdali a stále bojovali. A ne nadarmo. V 16. minutě přišel gól z naší strany. Hradecká část tribuny náhle ožila. Minuty plynuly dál a zastavily se až v čase 59:53, tedy 7 sekund před koncem dnešního finálového zápasu. Hlavní rozhodčí nařídil trestné střelení. A šanci proměnit dostal právě Lukáš. Mamka se postavila a zařvala: „Pojď, Lukáši.“ Zavřela jsem oči a doufala. Slyším cinknutí tyčky a zklamaně otvírám oči. Postavím se a přede mnou se raduje dvacet hráčů. Mezi nimi skáče Lukáš. „Ať žije vnitřní tyčka,“ s úlevou pronesl tatka. V ten moment se moje pocity míchaly. Jediné, co vím, že štěstí převažovalo. Spokojeně jsme jeli domů s pocitem hrdosti. Pak nastaly velké oslavy. Večer jsem usínala vedle „velkého vítěze“.

Andrea Kročáková, 9. B

9. Líčení

Letní den

Už z rána slunce nahlíží do oken a probouzí lidi, kteří nemají zatažené závěsy. Spolu se sluncem přichází i dusný letní vzduch, který se rozhodl, že všechny vzbudí a nenechá znovu usnout. Klimatizace a větráky s ním bojují. Bazény se pomalu ohřívají, ale stejně jsou pro některé jedince moc studené. Nastává ten správný čas jít se vykoupat do bazénu, řeky či dokonce i jezera. Alternativou je zajít si na zmrzlinu. Už čeká u stánku s přívětivou cenou a milým prodávčem. Děti si hrají na ulici s míčem. Kšiltovky se jen tak opalují na silnici a slouží dětem jako branky a poloprázdné láhve vody je z obrubníku pozorují. Děti se také koupou v řece pod dohledem rodičů. Nebezpečný proud vyčkává, až se nějaké dítě rozhodne plavat do hloubky a popluje s ním do Německa. Davy lidí se opalují na plážích a užívají si léto. Večer slunce pomalu odchází, ale horko, přemýšlející, jak lidem znepříjemnit spánek, zůstává. Lidé se i v šeru scházejí u barů s venkovním posezením. Pozdě v noci i horko odchází a lidé mohou jít spát.

Sebastian Sedláček, 9.A

Večerní procházka po pláži

Miluji večerní procházky po pláži. Slunce je jako zlatý oranžovočervený velký míč, který zapadá za obzor a odráží se na hladině moře. Na uších mi sedí brýle a chrání mi oči před zářivým sluníčkem. Písek na pláži je ještě teplý, ale už pomalu chladne a prší, protože vane teplý větřík. Moje uši slyší, jak ryby skáčou v moři, jak vlny buší do mokrého písku na pobřeží a všude křičí racci. Nohy se mi boří do vlažného písku a cítím, jak mi paprsky slunce hladí tvář. Na nebi nejsou žádné mraky, všude jen samé červánky. Už vychází stříbrná třpytivá velká koule v úplňku. Krásně ozařuje druhou část oblohy, která je tmavě modročerná. Pomalu potahuje celou oblohu. Slunce už zmizelo a už zbyly jen červánky, které se pomalu také ztrácí. Blíží se noc a mé nohy mě vedou zpět do hotelového pokoje.

Anna Černá, 9.A

Podzim

Dny se krátí, noci se prodlužují, jak krásný a barevný může podzim být. Listy stromů se barví do nejrůznějších barev jako duha a ukazují nám něco, co člověk neumí. Všechny možné odstíny oranžové, žluté a hnědé můžeme vidět kdekoli v přírodě. Tráva se nevzdává a pořád zůstává krásně zelená a drobné kvítky stále bojují s nastávající zimou. Lesy jsou zelené jako na jaře a nedokáže je nic překvapit, zůstávají pořád stejné, až na modřín. Ten se chudák nedokáže ubránit a jeho jehličí spadá na zem a on zůstává sám, holý, čekající na jaro, kdy mu jehličí zase vyrostou. Vítr patří k podzimu jako list ke stromu. Vidíme po obloze létat nejrůznější draky, kteří se na nás dívají z výšky a závodí s větrem jako o život. I počasí je v této době zvláštní. Může být slunečné, deštivé a také může dokonale napadnout i první sníh, který nasadí podzimu korunu. Bohužel též kaluže, bláto a nechtěný déšť mohou postihnout náš krásný podzim. Právě proto hodně lidí odsuzuje toto roční období, které však za to nemůže. Podzim se nám snaží otevřít své srdce a dokázat nám, co vše matka příroda dokáže a mnoho lidí si toho ani nevšimne. Brzy ráno, když je mlha, ospalí lidé spěchají do zahřátých budov a nevšimají si ospalé přírody, kterou pokryje jinovatka. Nesmí se zapomenout na zvířátka. Tito krásní tvorové mají na podzim spoustu práce a povinností. Ptáci si balí své kufry a odlétají do teplých krajín. Lesní zvířátka na poslední chvíli shání potravu, kterou potřebují k zimnímu spánku. Podzim nás připravuje na zimu, na krutou i teplou. Podzim je vlastně takovým prostředníkem mezi létem a zimou a tuto úlohu plní na jedničku.

Bára Klemptová, loňská 9. A

Několik pohledů na zimu

1.

Kapitoly zimy

Zima znamená pro každého člověka něco jiného. Někdo se začne těšit na Štědrý den a svátky k němu patřící, někomu se zachce jenom volna, které přímo vybízí k odpočívání a nicnedělání, ale někdo toho zase využije k dokončení věcí, které už dlouho odkládal. Děti vyhlížejí první vločky. Pokud začnou padat zrovna v době školního vyučování a první šťastlivec vykřikne tu známou větu: „Sněží,“ tak děti neutiší ani ta nejzkušenější učitelka na světě. Dospělí si většinou začnou stěžovat na mrazy, které se pořád nechtějí vrátit tam, odkud přišly.

Mně se na zimě nejvíce líbí její začátek a konec. Na začátku už si všichni připravili zimní bundy nebo kabáty a vycvičení z tvrdého a větrného listopadu vyčkávají buď na první mrazy, nebo na první sníh. V chladných a nekonečných ránech velice často vidíte našťvané řidiče, kterým nejde nastartovat auto nebo otevřít přimrzlé dveře. V rušných částech města většinou zima není vidět z té lepší stránky. Mnohem hezčí je na vesnicích, zahradách nebo parcích, když se vše začne pomalu měnit v odpočívající přírodu. Na unavené a vysílené trávě, která už ani nemá svou zdravou barvu, se pokládá tenká vrstva jinovatky, což je jenom deka pod tlustou vrstvou peřin, která má teprve přijít. Stromy připomínají chřadnoucí babičky o holích. Později jsou přikryté sněhem a čekají na jaro, aby se mohly znova pokrýt listy. Rybníky a jezera chtějí všechny své obyvatele ochránit před zmrznutím, a tak hladinu zasklí lesklým a pevným ledem. Některá zvířata dostávají jasný signál, že přišel čas se zahrabat do pelíšku a pořádně se prospat. Ti ostatní to musí nějak zvládnout. Nádherný pohled se také naskytne, když se podíváte na krajinu ve tmě. Pokud se měsíci zachce a vykoukne na nás zpod mraků, tak najednou jako by všechn sních ozářila světla reflektorů. A když se k tomu ještě přidají hvězdy, ty miliony malých lucerniček na nebi, tak to opravdu stojí za to.

Naopak ke konci zimy je všechno jiné. Příroda odhaluje svou sílu a velikost po dlouhém odpočinku. Sníh pomalu taje a studená voda se vsakuje do ztuhlé půdy a vrací jí sílu. Pod protrhanou peřinou se objevují první bílé poslové jara – sněženky. Lidé přestávají vypadat jak nabalení eskymáci a své bundy a kabáty schovávají do skříně. Sluníčko se více prodírá skrz bílou oblohu a zvířata si už dostatečně odpočinula. Asi jste pochopili, že nastupuje jaro.

Zima je krásná, ale i strašlivá. Proto mi přijde těžké a zbytečné např. odpovídat na otázku: Jaké je tvé nejoblíbenější období? Každá roční doba má něco do sebe a něco, kvůli čemu bych ji nejraději vyměnila. A proto, i když někdy mluvíme o něčem pobouřeně a našťvaně, v skrytu duše víme, že se dá na tom najít i něco kladného a nezaměnitelného.

Magdalena Hájková, 9. C

2.

Zvony zvoní. Odbíjejí půlnoc. Děti už spí, dospělí se už chystají také ulehnout. Magická hodina přichází. Velká ručička se posouvá, vydává kovový zvuk, který se nese tmou. Na náměstí je ticho. A pak najednou zázrak! Oblohu, do té doby tmavě modrou, překryjí mraky. Chvilí se nic neděje.

Ale pak se objeví. Malinká jako špendlíková hlavička se ladně snáší na blízký strom. Po chvilce se objeví druhá a za ní třetí, čtvrtá, šestá, osmá, desátá. Za chvíli jich může být sto, tisíc, dva tisíce a už jich padá tolik, že se nedají spočítat. Předvádějí svůj krásný taneček a míří k zemi. Sníh pomalu cukruje střechy všech domů, stejně jako maminka vánočku. Stromy se oblékají do svátečního bílého šatu. Vše mlčí, jen kosák zkoumá, co to vlastně padá, a že když to má stejnou barvu jako cukr, jestli se to dá sníst. Když zvony znovu odbíjejí, tentokrát

Obr. č. 11

první ranní hodinu, mraky zmizí jako mávnutím kouzelného proutku. Teď už se zářivé hvězdičky na obloze mohou kochat tou nádherou. Poslední krásky dotančí ve vzduchu. Vše se schová pod bílou peřinu. Každý dům má svou vlastní polevu jako perníková chaloupka. V té nádheře náměstí lemují lampy se sněhovými čepičkami a drží stráž. Jejich světlo vytvoří na zemi kruh, který přetíná jedině jejich vlastní stín. Vypadá jako další voják na stráži. Náměstí ozáří oranžové světlo. Po silnici přejíždí vůz. Objel celé náměstí a pak odjíždí pryč. Sníh na silnici roztává. Už není všude bílo. Hvězdy se již nemohou kochat tou polevou.

Thea Berenika Lébrová, 9. C

3.

Otevřu dveře. Mráz se mi ihned dostane pod kůži, až se mi z toho zjeví chlupy na ruce. To mě ale nezastaví a jdu se posadit na pár metrů vzdálenou lavičku. Kolem mě jako ladné baletky tancují sněhové vločky a jakmile skončí své antré, zmizí mezi ostatními. Celé údolí spí... všude je ticho, jen sem tam se ze střechy sesune kus ledu, jako by ho ten zbylý nahoře nechtěl. Slunce se pomalu dere na oblohu a dodává krajině nový život. Všechno se zaleje žlutou a oranžovou barvou, jakoby tam nahoře někdo rozlil pomerančový džus. Najednou už nevnímám, že mi do obličeje bodá tisíce jehel od ledového větru, hřeje mě jen pohled na to, jak jeden mocný král dokáže změnit celé království. V dálce vidím lyžaře, jezdí nahoru a dolů a z té dálky jsou podobní mravencům, kteří se snaží postavit mraveniště. Rybník je jako zrcadlo a rybáři, kteří měli v plánu chytit pro své rodiny večeři, zklamaně odcházeli domů s prázdnou. Zato děti byly ve svém živlu. Děvčata se na ledu točí jako káči a chlapci kouzlí s hokejkami v ruce. Z chaty se ke mně line vůně svařáku a buchet, které mě vytrhly z přemýšlení. Země pod mýma nohama klouže. Z úst se mi line pára, jakoby se ze mě někdo snažil vysát duši. Na střeše chalupy visí „oběšenci“, tedy rampouchy, které s brzkým příchodem jara roztávají a odejdou do nebe. Vše je pokryto bílou peřinou. Každým mým krokem zasténá, jako bych ji párala ve švu. Z komínů se začalo kouřit, protože se všichni pomalu probouzejí a nikdo nechce, aby jeho domov obýval Mrazík. Tváře mám tak červené, jak to nemívám, ani když potkám chlapce, který se mi líbí. Prsty na ruce jsou jako kus ledu, nedokážu si ani zapnout bundu. Ještě naposled se na krásnou přírodu ohlédnu, odemknu, vejdu dovnitř a rázem jsem v jiném světě.

Kateřina Zöldová, 9. C

4.

Zima pod Řípem

Je pozdní odpoledne. Pruh světla lampy dopadá na zasněžený chodník. Vločky sněhu se snášejí na zem jako malí parašutisté. Pohlédnu vzhůru – střechy jsou pocukrované jako babiččina bábovka. Všudy přítomný klid přerušil pán v černém smokingu se zlatým špičatým nosem, který právě ladně přistává na větví. Na bílém sněhu vyniká, lze ho spatřit již z povzdálí. Když tu se ozvaly radostné výkřiky dětí, nesoucí se od rybníka. Na jeho zamrzlé hladině je velmi živo, ale pod pokličkou ledu podřimují rybky ukolébané chladem. Na svahu nad rybníkem začíná závod na bobech, pekáčích i sáňkách. O kousek dále se vyhláší cena za nejlepšího sněhuláka současné zimy. Kdo asi vyhraje? Letošní sněhulák převyšuje toho loňského nejmíň o metr, neboť to k nám byla královna zima velmi štedrá. Na poli probíhá koulovací bitva. Obě strany mají vyrovnané síly. Materiálu na výrobu střeliva se nabízí všude dost. A tak nerozhodný boj ukončí až volání maminek, kterým je jasné, že jejich ratolesti musí být už úplně promočené a prochladlé. Nad polem přelétá hladové letadýlko, toužící po večeři. Ale neuspěje, vždyť všechny myšky se schovávají pod sněhovou peřinou, co

nejhlouběji v zemi. Nad krajinou se snáší soumrak. Děti jdou domů. V kamnech praská oheň a z komína stoupá šedivý dým. Po chutné večeři všichni usínají a před očima stále vidí zážitky z předešlého dne. Co jim asi přinese zítřek?

Magdalena Laciková, 9. C

5.

Zimní procházka

Byl zimní den a já se rozhodla, že půjdu objevovat zimní krásy. Vyšla jsem ven a mráz mě studeně pohladil po tváři. Nebe vypadalo jako velký péřový polštář. Vše kolem bylo pokryto sněhobílou peřinou, která se ve slunci leskla jako rozsypané drahokamy. Stromy na sobě měly hedvábné pláště. Před každým domem stál sněhulák. Ti se mezi sebou hádali, který z nich má hezčí čepici. Jdu dál a jediné, co slyším, je křupání sněhu pod mýma nohama. V dáli vidím, jak na křišťálově zamrzlém rybníku bruslí malé dětičky. Procházím kolem jednoho domu, na kterém mě zaujalo několik rampouchů visících ze střechy a připomínajících ostré, nebezpečné zuby. Začalo právě sněžit, z bílého nebe se začalo hrnout tisíce drobných perliček. Byla to nádhera. Přišlo mi, že vločky, již napadané na zemi, se těší na své kamarády padající z oblohy. Zima je někdy krutá, ale přesto je nádherná. Je to mé nejoblíbenější roční období.

Sabina Vítová, 8. B

Trochu jiné téma líčení

Cesta vlakem

Je pozdní odpoledne. Ve vlaku se pomalu rozprostírá šero. Odtrhnu oči od rozečtené knihy. Kodrcání vozu vyžaduje neustálé zaostřování na drobná písmena v knize a oči se rychle unaví. Přes špinavé okno se dívám na ubíhající krajinu. Zelené louky střídají Vltavu. Paprsky zapadajícího sluníčka si občas prokleslí cestu mezi stromy a krátkým zábleskem nakouknou do vlaku. Kombinace slunečního svitu a vysokých stromů maluje ve vlaku tajemné stíny. Podél tratě se objevují první domky. Upravené zahrádky, čisté fasády a truhlíky v oknech prozrazují pracovitost svých obyvatel. Vlak zpomaluje, blíží se zastávka. Mladé kozy nevyruší od okusování jarní trávy ani skřípění brzd projíždějícího vlaku. Tento zvuk patří k jejich životu tak jako vzduch, který dýchají, nebo voda, kterou pijí. Krátké trhnutí a vlak stojí. Vyhlédnu z okna, abych se podíval, kolik vystupuje lidí. Právě jsme zastavili v Nelahozevsi. Přemýšlím, jaká známá osobnost se zde narodila. Podívám se na zámek a už si vzpomínám. V tu dobu mi ale proud myšlenek přeruší rodinka, nastupující do vlaku. Objemné tašky jen stěží soukají úzkými dveřmi do vlaku. Odkud a kam cestují? Možná se vracejí z dovolené. Nebo zde mají babičku a vyfasovali zásoby na celý týden. Blondřatá výpravčí dává znamení k odjezdu. Na poslední chvíli nastupuje do jedoucího vlaku vlakvedoucí. Mladý kluk si tímto sportovním kouskem s příměsí vzrušení oživuje každodenní práci. Prudký závan chladného vzduchu mi ofoukne obličej. Rychle zavřu okno a sklouznu na sedadlo. Do batohu uklidím knížku. Číst už v takovém přítmí nelze. Pouliční lampy a lidské příbytky se rozsvěcují. Ještě několik zastávek a budu v Praze.

Jan Grüner, loňská 9. A

10. Úvahy

Jak si představuji svou budoucnost?

Každý už nejspíše někdy přemýšlel, jaká bude jeho budoucnost. Většinou si lidé představují, že budou bohatí. Já však mám úplně jiné představy.

Co je to vlastně budoucnost? Budoucnost je pojem, díky kterému si můžeme představit, co se stane zítra, ale třeba také za sto let. Velice tedy obdivuji lidi, kteří vidí do budoucnosti. Vždy se sám sebe ptám: „Jak jen získali takové schopnosti?“ Já tyto schopnosti nemám, ale to mi nezakazuje o budoucnosti přemýšlet. Mým hlavním přáním především je, aby celá má rodina byla zdravá. Dále bych chtěl získat skvělou práci a manželku, se kterou bych měl tolik dětí, kolik bychom jich zvládli uživit. Rozhodně se chci stále setkávat s rodinou a užívat si s ní společné chvíle.

Tak takhle se já zamýšlím nad budoucností. Pamatuji si, jak mi mamka jednou říkala, že se se svou nejlepší kamarádkou zamýšlela nad tím, co asi bude v roce 2000. No a posledního dne téhož roku jsem se se sestrou narodil. Přemýšlet o budoucnosti můžeme, ale uvidíme, kam nás život zavane.

Jan Řezáč, 9.A

Člověk a morálka

Co je to morálka? Odborně je definovaná jako systém názorů, představ, norem a hodnocení, které se týkají vzájemných vztahů lidí, chování a činů jednotlivců. Velmi zjednodušeně nám naše morálka brání konat a účastnit se špatných věcí.

Co když někdo morálku nemá? Polemizoval jsem nad tím? Zda lidé jako zločinci a vrazi morálku ztratí a nebo ji nemají už od narození. Podle mého názoru ji například zločinci ztrácejí v těžkých životních situacích. Někteří vrazi o ní nejspíše přicházejí během špatného dětství.

Jak souvisí svědomí s morálkou? Přemýšlel jsem nad tím a došel k závěru, že když uděláme něco, co je v rozporu s našimi morálními pravidly, tak nás o tom naše svědomí informuje špatným pocitem. Buďto se člověk rozhodne zlý skutek napravit, nebo ne, a nejspíše na to zapomene. O někom se říká, že nemá svědomí, ale já si myslím, že jej mají pouze utlumené.

Čeho by se neměl člověk nikdy dopustit? Dle mého názoru to je vražda a krádež. Vraždy by se neměl dopustit nikdo. Jedinou výjimkou je, že by tím mohl zachránit spoustu jiných lidí. A co krádeže se týče, tak je to v pořádku, když jde o jídlo, které daný člověk potřebuje, aby neumřel hladu.

Vedou tresty k nápravě? Myslím si, že jsou tresty dobré, ale musejí být dány spravedlivě a s ohledem na to, co daný člověk, jenž je trestaný, provedl. K tomu slouží soud, který svou práci odvádí správně. Trest k nápravě vede, jen když je správně vybrán. Každý na trest reaguje jinak. Někdy pomůže, někdy ne, ale je dobře, že jsou zavedené.

Člověk by se měl svých morálních pravidel držet a neporušovat je, ale když už něco špatného provede, určitě by se měl snažit svůj čin napravit. Já se budu snažit tímto řídit.

Sebastián Sedláček, 9.A

Co pro mě znamená přátelství?

Přátelství je pro mě nejcennější část života, o kterou nechci přijít. Je dobré mít kamarády, kteří mi pomohou, když potřebuji, mohu jim důvěřovat a svěřovat se jim.

Někdo má spoustu přátel, ale někteří třeba nejsou ti praví. Proto je lepší jich mít méně, ale vědět, že nás mají opravdu rádi. Až když budete v nouzi, tak teprve poznáte, kteří přátelé to s vámi myslí dobře. Ti, kteří se jen přetvařují, se k vám otočí zády, když je vám nejhůře a nepomohou vám.

Myslím si, že pokud se někteří lidé domnívají, že pro ně není přátelství vůbec důležité a jsou raději sami, měli by si vše pořádně rozmyslet. Došlo by jim totiž, že dělají obrovskou chybu. Když je některý člověk sám, tak se někdy stává, že se začne propadat do depresí a od lidí v okolí si nenechá pomoci.

Domnívám se, že každý člověk má alespoň nějaké přátele, ale o nich ani neví. Dozví se to, třeba až když mu bude nejhůře a bude moci říct: „V nouzi poznáš přítele.“

Lucie Kyselová, 9.A

„Dobře vidíme jen srdcem. To, co je podstatné, je pro oči neviditelné.“ (Antoine de Saint Exupéry)

Tento citát napsal francouzský spisovatel ve své knížce „Malý princ“ a je to velmi zajímavý a myslím, že i velice pravdivý.

Podle mě není důležité, jaké má člověk oblečení, vlasy, postavu, jaké je národnosti, či jakou má barvu pleti. Člověk nemusí být krásný na to, aby byl dobrý.

Myslím si, že neexistuje „láska na první pohled“. Když se někdo někomu zalíbí, je to pěkné, ale podle mě to není láska. Říkám si, lidé se musí nejprve poznat, a pak mohou vidět tu opravdovou krásu. Vnitřní krásu.

Co to je vlastně vnitřní krása? Podle mě je vnitřně krásný člověk ten, který když na mě někdy promluví, dokáže mě uklidnit, příjemně naladit nebo mi dát pocit bezpečí.

Je krásné, když znáte člověka, kterému se něco v životě stalo. Něco smutného a ošklivého. On se s tím však smíří a místo toho, aby myslel na sebe, na to, aby se měl lépe, tak pomáhá ostatním, povzbudí je a říká jim krásné věci. To je podle mě vnitřní krása.

Lidé by se podle mého názoru neměli přetvařovat. Myslím si, že v každém z nás je něco krásného.

Přála bych si, abych takové upřímné lidi potkávala častěji a ne jen občas.

Kamila Richtrová, 9. A

11. Olympiáda z českého jazyka

Moje vzlety a pády

1.

Osobně moc nevím, jestli mám nějaké úspěchy či vzlety. Převážně žiji ve své, jak já tomu říkám, zlaté střední cestě. Ba nemyslím si, že ta správná cesta vede tudy. Naopak. Píle mého otce a také velkého vzoru nám nyní v tomto ohledu poslouží jako báječný příklad. Už odmala si šel za svým a žádná překážka ho nevyvedla z míry. Babička mnohdy nadávala, jenže jemu to nedalo a dál pokračoval v tom, co má rád - ačkoli fyzicky i psychicky padal. Zlomená ruka či sebevědomí, to vše se musí překonat. Vše dělal naplno. Jenže u ničeho moc dlouho nevydržel, až na jedno. Lezení, u toho jediného zůstal. Skály, blažený svit slunce na vrcholcích, pohled na rozlehlé lesy a ti lidé. Ať zamíříte například do Tisé či do Labských skal, potkáte vždy velice příjemné lidi. Pro mě to jsou trochu podivní, avšak opravdu milí a ochotní lidé. Ale taťkovi pouhé skály nestačily. Rozhodl se zdolat jedenáctou nejvyšší horu světa, Gasherbrum I. A dokázal to. Dne 13.7. 2007 se se svou expedicí dotkl vrcholu a vztyčili tam roudnickou vlajku. Pádů bylo však moc. Nejen při lezení. Zlomenin bylo víc než dost a to mělo vliv i na jeho psychiku. „Máte rameno, jak když vám v něm vybuchla atomovka," oznámil tátovi nedávno doktor. Dříve již podstoupil několik operací se svým ramenem, tak i s jinými částmi těla. Nic jej však nemůže připravit o to, co ho baví. Otec i skvěle lyžuje, rád si také trochu zadovádí. S bratrem jsme ho přemluvili, aby nás vzal do Snow parku. Jenže, jak už to bývá zvykem, taťka špatně najel na velký skokanský můstek, a pak už ho odvážela záchranná služba. Celou naši dovolenou v Alpách strávil o berlích. To se přihodilo letos v březnu. Od té doby se v Roudnici postavila lezecká stěna, kde táta učí děti lézt. Ačkoliv mu lékaři zakázali nějaký velmi namáhavý pohyb, stále leze. A dokud mu neamputují obě nohy, stále bude. Jednou bych chtěla také něco takového dokázat. Dovést své zájmy k vrcholu, to mě však bude stát ještě mnoho úsilí a píle. Budu určitě i padat. Ale teď a tady vám slibuji, že vstanu a dokončím, co jsem začala.

Natálie Němcová, 9.B

2.

Rozhodla jsem se napsat ne přímo o svých vzletech a pádech, ale o osobě mně blízké, které jeden úraz změnil život. Jsem ještě příliš mladá na to, abych mohla psát o svých vlastních pádech. Povím vám o příběhu mé tety Silvy. Žila celý život na Slovensku v Banské Bystrici. Už jako malá velice ráda sportovala a jejím nejoblíbenějším sportem byla překvapivě atletika. Nikdo v naší rodině nikdy neuměl běhat a neměl tak dobrou výdrž jako ona. Všichni vždy říkali tu úžasnou a přitom výmluvnou větu: „Jsem na to levej.“ Bylo velkým překvapením, že zrovna ona měla tento sport tak ráda a vynikala v něm. Hned jak začala chodit do školy, tak si jejího talentu a vytrvalosti všimli i její učitelé. Přihlásili ji do sportovního klubu a ona začala navštěvovat Duklu Banská Bystrica, kde se mohla ještě více zdokonalit v atletice. Vyhrávala závody na dlouhé tratě. Pokud by postupem času měla i nadále takovéto výsledky, mohla by z ní být nová vycházející hvězda atletiky. Dlouhou dobu byla na vrcholu svých úspěchů. Čas plynul dál a teta byla se svými výsledky velice spokojená. Pouze však do té doby, než přišel ten den. Stalo se to na krajském závodě atletického čtyřboje. Běžela posledních sto metrů z kilometru a půl, když ji předběhla

její největší rivalka. Řekla si v duchu: „To zvládnou a předběhnu ji.“ Pak se to stalo. Teta začala sprintovat, předběhla soupeřku, tribuny jásaly. V tu chvíli však špatně došlápla a vykloubila si koleno. Byl to její konec. Pomyslela si, že to už nebude nikdy stejné. Její život se úplně celý od základu změnil. Tetě se koleno za nějakou dobu uzdravilo, ale už nikdy se nemohla vrátit k tomu, co ji naplňovalo ze všeho nejvíce, k atletice. Následky tohoto jednoho chybného kroku si s sebou nese po celý svůj život.

Z tohoto příběhu plyne jedno velice důležité ponaučení, že každý vrchol má i svůj konec. Doufám, že si z tohoto příběhu vezmete nějaké ponaučení i vy a budete se jím řídit.

Agáta Lysáčková, 9.B

3.

Vzlety jdou ruku v ruce s pády. Bez ohledu na náladu, s kterou se každým dnem probouzím, vždy myslím na tohle pravidlo. Konec konců, ještě mě nezklamalo. My všichni bychom si měli časem uvědomit, že trpělivostí si můžeme ušetřit velkou spoustu trápení, protože v životě by nikdy nemělo být místo na neutrálnost. Tak jako se střídá dne s nocí, střídá se úspěch s neúspěchem.

Představme si schody. Schody, které vedou k našim snům. Každý takové má a každému se zdají nepřekonatelné. Všichni známe ten pocit radosti, když zdoláme další schod. Někomu by se mohlo zdát, že pád z toho schodu znamená i krok dozadu. Ale já bych nemohla nesouhlasit více. Pády nám otevírají nové cesty vzhůru, nakopnou nás a dají nám nově nalezenou kuráž. Víím, každé selhání bolí. Jestli jde o zmařenou celoživotní práci, nebo jenom o nepovedenou písenu. Vždy se ale musíme postavit zpátky na nohy a šplhat dál po našich schodech.

Toto přesvědčení mi ovlivnilo můj krátký život a pomohlo mi uskutečnit některé z mých snů. Konkrétně jeden z mých dávnějších dětských cílů bylo naučit se pískat. Dlouhé dny jsem se pokoušela o jedno hvízdnutí, ale bez zdaru. Kdybych měla hádat, řekla bych, že se mi to nepovedlo alespoň pětsetkrát. Ale po každém selhání tu bylo i zlepšení. Byly to takové drobné pokroky, které vedly k velmi šťastnému zdolání schodu – moje první úspěšné zapískání.

Abych vám moje přesvědčení dokázala na vážnějším příkladu, musím použít příběh osoby, jenž inspiruje miliony zelenáčů po celém světě i včetně mě. Po absolvování univerzity, kdy si místo studia celé dny psala příběhy zavřená v kavárně, se jí zhroutilo krátké manželství. Stala se tak matkou samoživitelkou, bez práce a tak chudá, jak to jen šlo, aniž by byla bez domova. Ale byla stále naživu, měla milovanou dceru, starý psací stroj a obrovskou myšlenku. A tak ze dna postavila pevný základ, na kterém postavila celý svůj další život. Ať už je vaším vzletem vyléčení se z těžké nemoci, přijetí do vysněné práce nebo pouhá radost z malých dětských úspěchů, je důležité nepřestávat věřit v to, co děláme. Jak řekla Joanne Rowlingová, můj idol: „Nějaké ty pády jsou v životě nevyhnutelné. Je nemožné žít bez neúspěchů. Ledaže žijete tak opatrně, že také možná nežijete vůbec.“

Bára Cihlová, 9.C

12. Práce žáků loňských 9. tříd

Naše třída před zrcadlem

1.

Kdybych měla postavit naši třídu před zrcadlo a podívat se na nás očima někoho jiného, nevím, co bych si o nás myslela. Možná bych nás viděla jako tu nejsvatější třídu pod sluncem, kde se mají všichni rádi, pomáhají si, jsou rozumní nebo jsme snad ti, co se neumí chovat a ostatní je považují za burany? Nevím, ale když sundám ty pomyslné brýle, neuvidím jen lidi, se kterými jsem strávila čtyři roky (či víc) v těchto lavicích, ale uvidím kamarády, kteří uměli potrápít, ale hlavně rozesmát a podpořit. Čas, který jsme strávili tady, v těch lavicích, a počítali, kdy konečně zazvoní. Místa, která jsme navštívili. Momenty, které jsme prožívali společně. Uslyším ty nejlepší hlášky, chytlavé písničky, které vždycky někdo zazpíval, a pak jsme se jich nemohli zbavit...

Těch vzpomínek je opravdu moc! A i když se blíží konec školního roku, je zde také závěr naší školní docházky na této škole. Už se pomalu loučíme s budovou, učiteli, ale hlavně s těmi, se kterými jsme tady přežili ty předchozí roky.

Eliška Berounská, loňská 9. A

2.

Téma dnešní slohové práce je „Naše třída před zrcadlem“. To je dobré téma, v zrcadle by muselo být opravdu spoustu zajímavých věcí. Kluci i holky různých tváří, barev a výrazů. Viděli bychom se všichni očima ostatních. Zobrazily by se určitě vztahy mezi námi. Někdy jsou lepší a jindy horší. Možná by nebylo špatné popsat každého jednotlivě tak, jak ho vidíme v zrcadle my ostatní.

Tak například tu máme úžasně sportovce. A ano, všichni to o vás víme, Martine a Petře. Dále tanečnice - občas nechápu, jak to, že se Kát'a nezlomí vejpůl, když si ve stoje dá nohu za krk. Také zpěvačky Elišku a ukecanou Báru, se kterou je vždy legrace. Pak je tu budoucí „ehm“ radši jenom herec Igor, optimistický Matěj, fajn kámoši Kuba a David, kteří vždy vykouzlí úsměv na tváři. Nezapomeňme na chytrého Honzu, spícího, ale fajn Dana a veselého Ondru. Také je tu nezapomenutelný komik Serši, usměvavá Nela a vychechtaná Pája. Dále prostě super holky Aneta, Pája a Naty, hyperaktivní Aleš, pohodová Bára a už zbývá jen nejchytřejší holka ze třídy, která zbožňuje Harryho Pottera a poslední dobou rebelka Terka, se kterou jsme od školky až doposud prožili strašně moc skvělých zážitků. Jo, a málem bych zapoměla na Alenku, před kterou smekám, jak se rychle naučila mluvit česky.

No, zkrátka to, co vidím v zrcadle já, je fajn. Mně se naše třída líbí a už teď vím, že se mi po ní bude hrozně moc stýskat.

Kateřina Nosková, loňská 9.A

Obr. č. 12

Obr. č. 13

Když končím školní docházku

Poslední den školy. Všichni jsme se na tento den těšili, jak by ne, když jsme tak dlouho pracovali na naší prezentaci. Ale já své přátele znám. Stačil mi jeden pohled do jejich skleněných očí a je mi jasné, jak nervózní a smutní byli, stejně jako já. Jsme třída 9. A, šli jsme prezentovat první. V sále sedělo několik desítek mladších dětí, ale i naši vrstevníci. Někteří z nás se zhluboka nadechli, všechny špatné pocity ale zůstaly. Zmáčkla jsem mezerník. To spustilo naše krátké video. Pár spolužaček mělo v očích oceány slz, viděla jsem, že i Martinovi a Igorovi se nedýchalo zlehka.

Pousmála jsem se, jakoby všichni z nás byli lehčí jako pírko, avšak naše srdce jsou těžší a těžší, čím déle čekáme na konec videa. Poslední nádech a byl konec. Kačka předstoupila před naše spolužáky a slyším ji říkat: „... a vždy budeme nejlepší třída pod sluncem. Někteří z nás se sice vzdálí, ale nezapomenou. Vzpomínám si, když...“ její hlas jsem nebyla schopna vnímat. Jako bez duše jsem jen stála a přála si, aby to už skončilo. Kačka řekla posledních pár slov a také propukne v pláč. Všichni se objímáme. Už v tu chvíli mi chyběli. Dostali jsme kousek papíru, nepodstatnou vzpomínku, potvrzení o dokončení školní docházky. Postavili jsme se zpět na strany, ale náš pláč zůstal. A s pocitem radosti i smutku se loučíme s prvními učiteli našeho života, přáteli.

Lucie Malcová, loňská 9.A

Proslov

1.

30. červen není vyznačen v kalendáři jako Státní svátek. Ani jako významný den. Pro nás, kteří chodíme do školy, je tento den ale každoročně téměř tím nejdůležitějším dnem v roce. Na tento den se ve velké většině těšíme hned od 1. září. Myslím si, že nejen pro nás žáky, ale i pro učitele se tento den ve škole něco uzavírá. Končí nejen měsíc červen, ale i školní rok. Pro nás, devátáky, je tento den totiž naším posledním dnem na této škole. Každoročně jsme se tak jako ostatní žáci těšili na konec školního roku a začátek prázdnin. Letos poprvé cítíme určité rozpaky a nejen čisté nadšení z nadcházejících prázdninových dnů. Dnes se musíme rozloučit s částí svého života a zároveň přivítat novou životní etapu.

Od tohoto dne budeme na svou základní školu jen vzpomínat. Na to, co se nám podařilo, co jsme provedli, na kamarádství, pocit, že toho, co po nás chcete, je moc, že je to zbytečné a že nás vlastně trápíte. Neumíte si představit, jak jsme si navzájem říkali, že už se strašně těšíme na konec toho utrpení. Dnes nám ale asi všem - někomu rychleji a někomu pomaleji – začíná svítat a chápeme, že velká většina z toho byla pro naše dobro. Byla to příprava na tvrdší přístup na středních školách a i pro celý budoucí život.

Nejtěžší pro nás bude rozloučit se s kamarády, se kterými jsme strávili spoustu času, blbnutí o přestávkách, výlety, ale i některé ty hádky.

Barbora Kikalová, loňská 9. A

Obr. č. 14

2.

Vítáme vás na našem rozloučení s touto školou a spolužáky. I když se někteří ještě budou vídat, bohužel se spousta z nás vydá vlastní cestou. Přijde nám to jako před chvílí, když jsme se ještě skoro neznali, to bylo v šesté třídě. Čas utekl rychle a pořád si nedokážeme přiznat, že tento rok byl poslední společný. Až teď si vážím všech společných vzpomínek, které jsme za několik let získali. Napadá mě spousta chvil, ale myslím, že za spoustu z nich bychom mohli mít problémy, a tak radši nechám pracovat vaši představivost. Sice jsme nezažili jen dobré momenty, avšak na ty špatné nerada vzpomínám, proto je nebudu zmiňovat. Zlé věci nejsou důležité, přebíjí je smutek z toho, jak mi všichni budou chybět. Když se nad tím zamyslím, někteří jsme velmi chytří, jiné zajímá třeba sport, každý jsme jiný, ale podle mě jsme si ty čtyři roky celkem rozuměli. Jsou sice lidé, kteří mi chybět nebudou, ale myslím, že i na ty budu vzpomínat převážně dobře. Proto se loučíme s touto školou, někteří se slzami v očích, ale stále s radostí.

Děkuji za pozornost.

Lucie Malcová, loňská 9. A

3.

Vážení učitelé a žáci,

Je to tu, konec našeho základního vzdělání. Nedá se tomu uvěřit, jak rychle těch devět let uběhlo. Ale krásných devět let, na které budeme vždy s úsměvem vzpomínat. Vzpomínat na první školní den, kdy jsme jako ustrašení prvňáci usedli do školních lavic, hledali si kamarády a seznamovali se, jak s novým třídním učitelem, tak i mezi sebou. Netrvalo dlouho a stali se z nás i dobří přátelé. Společně jsme se naučili spoustu nových věcí např. říkanku s paní učitelkou Líbalovou - obsah podstavy krát výška, objem tělesa je hříčka - a nebo s panem učitelem Burdou, jak používat selský rozum, pak také rozbory vět s panem učitelem Vocáskem a spoustu neméně důležitých vědomostí.

Ale tím nejdůležitějším je naučit se, jak se stát dobrým přítelem a to se nám všem, myslím si, povedlo na jedničku. Bez lidí, které máme ve třídě okolo sebe, bychom to asi nezvládli. Kdo by vám třeba jinak řekl, jaký byl úkol nebo z čeho píšeme. Ale to patří až na 2. místo, protože nejlepší byla ta legrace a zážitky, které nás držely na nohou, které nám dávaly naději, že i když píšeme testy, tak to bude dobrý den. A za to prostě stálo vstát a do té školy jít. Když už pomalu končíme, každý se nás ptá, jaký máme pocit, když už jsme na konci a naučili se vše potřebné. Člověk by čekal, že odpovíme, že je to skvělé a cítíme se mnohem chytřejí, ale po pravdě mi to připadá jak v té 1. třídě, kdy jsme se učili číst, psát a počítat. Jdeme však dál, kde už nebudeme - naše třída. Opustíme jeden druhého a posuneme se na vyšší level, kterým je střední škola.

Kateřina Nosková, loňská 9. A

Seznam použitých obrázků a jména jejich autorů

Obr. č. 1	Posvícenská husa	Tereza Racková, 6.B
Obr. č. 2	Můj domácí mazlíček	Dominik Motejl, 6.B
Obr. č. 3	Noční obloha	Barbora Sršňová, 7.B
Obr. č. 4	Moje nejlepší prázdniny	Adéla Šupová, 6.B
Obr. č. 5	Krokus	Edita Kosíková, 6.A
Obr. č. 6	Zimní krajina na horách	Ema Červená, 6.C
Obr. č. 7	Noční obloha	Adéla Petrželková, 7.B
Obr. č. 8	Oko zebry – černobílá kompozice	Zuzana Kapešová, 9.B
Obr. č. 9	Město	Andrea Kapešová, 6.C
Obr. č. 10	Město	Dora Nebřenská, 6.C
Obr. č. 11	Kocour	Sára Hlinková, 8.D
Obr. č. 12	Masky	Eliška Mašková, 8.A
Obr. č. 13	Zimní krajina na horách	Andrea Kapešová, 6.C
Obr. č. 14	Tulipán	Adéla Petrželková, 7.B

Vydala

Základní škola v Roudnici n.L., Jungmannova 660

Almanach uspořádali:

Dana Jirásková

Lenka Krtíčková

Olga Matějková

Marie Nováková

Kateřina Šindelářová

Milan Vocásek

Výtvarné práce vybrala:

Šárka Drobná

